

บทที่ 4

ทฤษฎีบทบาท (Role Theory)

(ดู Bruce J. Biddle & Edwin J. Thomas, ed., Role Theory ; Concepts and Research. New York John Wiley & sons, inc., 1966)

ส่วนที่ 1 การศึกษาทฤษฎีบทบาทในพฤติกรรมศาสตร์

1. ธรรมชาติและประวัติของทฤษฎีบทบาท

ในปัจจุบันทฤษฎีบทบาทแม้อยังไม่เป็นที่ยอมรับกันเป็นพิเศษ แต่ในพฤติกรรมศาสตร์ เป็นสิ่งที่ใกล้ชิดที่สุดต่อทฤษฎี ดังนั้น การวิเคราะห์องค์ประกอบของทฤษฎีบทบาท จึงเป็น ทฤษฎีชั่วคราว และเน้นในด้านพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งกล่าวถึงเนื้อหาในการศึกษา ทฤษฎีบทบาท โฉมหน้าภาษา องค์ความรู้ ทฤษฎี และวิธีศึกษา

โดยธรรมชาติของทฤษฎีบทบาทแล้ว เป็นสิ่งที่อยู่ในส่วนของการศึกษาสมัยใหม่ใน ด้านพฤติกรรมศาสตร์ เป็นการแสดงออกเป็นพิเศษในด้านพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งเป็นส่วน หนึ่งของชีวิตในสังคม

2. หลักและหัวข้อในการศึกษา

การวิเคราะห์บทบาทเกี่ยวพันกับการอธิบาย และความเข้าใจ ความซับซ้อนหลาย ๆ ด้านของพฤติกรรมมนุษย์ เช่น พฤติกรรมของหญิงที่เป็นมารดา และภริยาในขณะเดียวกัน พฤติกรรมของเด็กในฐานะเป็นบุตรและนักเรียนในขณะเดียวกัน ฯลฯ ในบางขณะการ วิเคราะห์บทบาทมีจุดเน้นที่พฤติกรรมของเอกชนคนใดคนหนึ่ง บางขณะต่อบางคนเป็นพิเศษ และบางขณะศึกษากลุ่มเฉพาะของเอกชนที่รวมกัน ซึ่งเป็นผู้กำลังแสดงบทบาทพฤติกรรมที่ได้รับมอบอยู่

นอกจากนั้นยังมีการศึกษาถึงพฤติกรรมในชีวิตแท้จริงของคน การปฏิบัติของคนใน เรื่องหนึ่งว่าพอเพียงหรือไม่ หรือมีผลต่อบุคคลอื่นอย่างไร คนเราเรียนรู้ที่จะทำได้อย่างไร? การกระทำของบางกลุ่มเกี่ยวข้องกับกลุ่มอื่นได้อย่างไร การวิเคราะห์บทบาทจะตรวจสอบรูปแบบของพฤติกรรมในชีวิตจริงที่ซับซ้อนเหล่านี้ ซึ่งจะรวมทั้งชนิด ความปรวนแปร และความแตกต่างในการรวมตัวกันฐานะทางสังคม ความเชี่ยวชาญ และการแบ่งงานการติดต่อ

เรียนรู้ สังคมประภคต การลงโทษ และการทำตามกัน และควมมีลักษณะกึ่งอิสระเหล่านี้ เป็นกระบวนการศึกษาสำหรับเอกชนและการรวมตัวกัน

3. คำจำกัดความของบทบาท

จากข้อเขียนของทฤษฎีบทบาทอื่น ๆ ทำให้เกิดคำจำกัดความคล้ายคลึงกันในคำจำกัดความสมัยใหม่ของคำว่า บทบาท เช่น กูเลอร์ เขียนเกี่ยวกับตนเอง ดิวเวิน วิเคราะห์นิสัยและการกระทำ บางคนเช่น ชัมเนอ พัฒนาคำจำกัดความของคำว่า ขนบธรรมเนียมและวิธีปฏิบัติที่ต่อกันมา ไมน์ เสนอแนะความคิดของเรื่องฐานะ ซิมเมล กล่าวถึงการติดต่อภายใน เดอไคลม์ และ โรสส์ เขียนเกี่ยวกับพลังทางสังคม

คำจำกัดความของบุคคลชนิดของสังคม บุคคลิกส่วนตัวและหน้าที่เป็นแนวความคิดของบุคคลดังกล่าวในสมัยนั้น

คำว่าบทบาท เป็นคำภาษาอังกฤษ และมีปัญหาเมื่อนำมาใช้เป็นคำจำกัดความทางเทคนิค คำว่า บทบาท เป็นที่ยอมรับกันทางเทคนิคในระยะทศวรรษของ ค.ศ. 1930 (โดยเฉพาะในสหรัฐ) คำจำกัดความที่สำคัญมาจากข้อเขียนของนักวิชาการที่เด่นมาก 3 คน คือ มีด โมรีโน และ ลินตัน

3.1 มีด เขียนหนังสือชื่อ Mind, Self and Society ใน ค.ศ. 1934 ซึ่งกล่าวถึงการก่อให้เกิดหน้าที่ของผลสะท้อนทางพฤติกรรมของสังคม และปัญหาของการคงไว้ซึ่งระเบียบคำสั่งในสังคมซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดยั้ง ซึ่งก็คือ **ปัญหาการควบคุมสังคม** ในขณะที่ศึกษาถึงปัญหาของการกระทำภายใน ความเป็นตัวของตัวเองและการรวมตัวของสังคม มีดได้รับคำจำกัดความของ **การสวมบทบาท** ซึ่งเป็นความคิดเกี่ยวเนื่องกันของผู้อื่นโดยทั่วไปในเรื่องของตนเอง (The Self, The I and me) และต่อที่ประชุม ความคิดของมีด มีอิทธิพลมากในมหาวิทยาลัยชิคาโก

3.2 จาคอบ โมรีโน ได้ศึกษาถึงกลุ่มผู้แสดงในโรงละคร ในเวียenna (บทบาทของกลุ่มผู้แสดง) ในระยะใกล้เคียงกันกับ มีด ผลงานของ โมรีโน แพร่หลายก่อนในเยอรมันและในอเมริกา ราว ค.ศ. 1930 หนังสือของเขาที่พิมพ์ชื่อ Who Shall Survive, โมรีโน เป็นผู้ นำในการใช้บทบาทในการแสดง (Role playing ใน psychodrama และ Sociodrama)

โมรีโน กำหนดความแตกต่างในคำจำกัดความของบทบาทออกเป็น 2 ระดับ คือ

- 1) Psychosomatic roles เช่น ผู้นอนหลับ ผู้กิน ผู้เดิน ฯลฯ
- 2) Psychodramatic role เช่น เป็นมารดา ครู คนผิวดำ ชาวคริสเตียน ความเป็นไปของบทบาทผ่านขั้นตอน 2 อย่าง คือ การยอมรับบทบาท (Role perception) และการบัญญัติบทบาท (Role enactment)

(Moreno 1960, p. 81 reprinted from who shall Survive 2nd., ed. 1953.)

จะเห็นได้ว่า โมรีโน สร้างความสำคัญที่มีผลต่อความเข้าใจพฤติกรรม แต่เป็นผู้รู้จักกันดีในสภาพแวดล้อม ในทางเทคโนโลยีของการเปลี่ยนแปลง เขามีความสนใจในเรื่องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งมาแทนคำจำกัดความเกี่ยวกับบทบาทในการแสดงของเขา ("Role playing may be considered as an experimental procedure, a method of learning to perform roles more adequately" Moreno Ibid., p. 84) เขาคำน มีด ในความคิดเกี่ยวกับบทบาทของคนอื่น ๆ

(In contrast with role playing, role-taking is an attitude already frozen in the behavior of the person, Role-playing is an act. a spontaneous playing, role-taking is a finished product, a role conserve. Ibid., p. 84)

3.3 Rolph Linton

ลินตัน เป็นนักมานุษยวิทยา ใน ค.ศ. 1936 เขาเป็นผู้เสนอความแตกต่างระหว่างคำว่า ฐานะ หรือ ตำแหน่ง กับคำว่า บทบาท

คำว่า ฐานะ หนึ่งเป็นความแตกต่างจากเอกชนผู้ซึ่งอาจครองฐานะนั้นอยู่ และคือการรวมกันอย่างธรรมดาของสิทธิและหน้าที่ บทบาทหนึ่งแทนความเคลื่อนไหวด้านหนึ่งของฐานะหนึ่ง เอกชนได้รับมอบทางสังคมต่อฐานะและครองฐานะนั้นพร้อมกับความสัมพันธ์ต่อฐานะอื่น ๆ เมื่อคนเราใช้สิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ ซึ่งก่อให้เกิดผลของฐานะ นั่นคือเขากำลังกระทำ บทบาทหนึ่ง บทบาทและฐานะจึงไม่อาจแยกออกจากกันเสียได้ทีเดียว และความแตกต่างของมัน เป็นเพียงผลประโยชน์ทางวิชาการ เราจะเห็นได้ว่าไม่มีบทบาทโดยปราศจากฐานะต่าง ๆ หรือ มีสถานะต่าง ๆ โดยปราศจากบทบาท ฉะนั้นในกรณีของฐานะ คำว่าบทบาทถูกใช้กับความสำคัญที่เป็นสองเท่า และทุก ๆ คนมีระดับของบทบาทมากมายที่เกิดขึ้นจากรูปแบบหลาย ๆ อย่าง ตามที่เขามีส่วนร่วมและขณะเดียวกันบทบาทหนึ่ง โดยทั่วไปจะแทนผลสรุปทั้งหมดของ บทบาทเหล่านี้ และกำหนดว่าเขาทำเพื่อสังคม และอะไรที่เขาคาดว่าจะได้รับจากการกระทำนั้น

ความคิดของ ลินตัน มีอิทธิพลมากต่อนักวิชาการสมัยใหม่ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทและตำแหน่ง ซึ่งช่วยในการวิเคราะห์โครงสร้างของสังคม และความคิดที่ว่า พฤติกรรมของเอกชนสามารถสร้างได้โดยเป็นบทบาทที่จะกระทำเป็นการแสดงว่าบทบาทคือ สื่อเชื่อมอย่างหนึ่งระหว่างพฤติกรรมของเอกชนและโครงสร้างของสังคม

3.4 สรุป

ข้อเขียนของ มีด โมรีโน และ ลินตัน ก่อให้เกิดการสร้างบทบาททั้งคำพูด และคำจำกัดความ และความคิดเกี่ยวเนื่องอื่น ๆ ซึ่งเป็นแนวความคิดทางสังคมศาสตร์ ในระหว่าง

และหลังศตวรรษที่ 19 (1930) และมีผู้ร่วมคิดด้วย เช่น พาร์สัน 1937, 1945 Newcomb 1942, Sarbin 1943 จึงอาจสรุปได้ว่า ค.ศ. 1930's จึงเป็นการเริ่มการศึกษาบทบาทชั่วคราว มีภาษาทางเทคนิคเกี่ยวกับบทบาทเกิดขึ้น และการศึกษาอย่างเป็นระบบของโฉมหน้าของบทบาทได้เริ่มขึ้น ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองมีการศึกษาความเกี่ยวพันของบทบาทกว้างขวางมาก เช่น Strauss 1949, Parsons 1951, Merton 1949 และ Gouldner 1960 ฯลฯ นักวิชาการเหล่านี้และคนอื่น ๆ ใช้คำว่าบทบาทเป็นเสมือนเครื่องประกอบคำจำกัดความ เช่นคำว่า การปฏิบัติ (performance) การบัญญัติ (enactment) คำจำกัดความ (conception) พฤติกรรม (behavior) การเลิขาดระยะ (discontinuity) ความสัมพันธ์ (relationship) ชุด-หมู่ (set) ข่ายงาน (network) ข้อขัดแย้ง (conflict) ถึงใช้เกินกำลัง (strain) การแก้ไขความขัดแย้ง (conflict resolution) ระยะ (distance) ตอบแทนซึ่งกันและกัน (reciprocity) ทำให้สมบูรณ์ (complementarity) และคำอื่น ๆ อีกมาก

ตั้งแต่มีการนำบทบาทมาสู่พฤติกรรมศาสตร์ ยังมีความสับสนของคำจำกัดความของคำว่าบทบาทอยู่ ตำราหลายเล่มในวิชาจิตวิทยาสังคม สังคมวิทยาและมานุษยวิทยานำคำว่าบทบาทมากำหนดพิจารณา และยังเพิ่มคำจำกัดความของบทบาทมากขึ้น ในบทความที่เกี่ยวกับวิชาชีพเกี่ยวเนื่องกับบุคคลและการเปลี่ยนแปลงสังคม งานด้านการศึกษา อุตสาหกรรม และที่จริงคำว่าบทบาทนั้น เป็นคำจำกัดความที่ใกล้เคียงต่อภาษาสากลมากกว่าคำศัพท์ของพฤติกรรมศาสตร์

4. ศัพท์ที่เกี่ยวกับทฤษฎีบทบาท ซึ่งเป็นภาษารวมและความหมายในบทบาท

4.1 คำศัพท์ที่เป็นส่วนบุคคล ได้แก่ ผู้แสดง (actors) หมายถึงผู้กระทำการแสดง ความหมายของทฤษฎีบทบาท คือผู้ติดต่อกับคนอื่น ตัวเปลี่ยน (alter-Ego) หมายถึงคนที่สองเพื่อน ความหมายในทางบทบาทคือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับบางคนภายใต้การถกเถียง Ego ภาษาสามัญหมายถึงคนทั้งหมด ตนเอง ความหมายทฤษฎีบทบาทหมายถึงคนภายใต้การถกเถียง (ซึ่งมีความหมายตรงข้ามกับ alter) คนอื่น ๆ (other) ภาษาสามัญ หมายถึงคนหนึ่งหรือหลายคนที่ต่างจากคนอื่น ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ตัวเพิ่มหรือผู้ที่เปลี่ยนไปความหมายตามทฤษฎีบทบาทได้แก่ เอกชนซึ่งพฤติกรรมของเขาไม่เป็นวัตถุประสงค์หลักที่ต้องการ แต่ครั้งหนึ่งมีความสัมพันธ์ต่อบุคคลผู้ประพฤติ

บุคคล (person) ภาษาสามัญ หมายถึง ลักษณะหรือส่วนในการแสดงมนุษย์ตัวเองแท้จริง ความหมายตามทฤษฎีบทบาทคือ เอกชนซึ่งเน้นความสนใจ ผู้แสดงคนหนึ่งเป้าหมาย ego, subject หรือ object ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความซับซ้อน

ตัวของตัวเอง (Self) ภาษาสามัญสามัญ หมายถึง เอกชน ความเป็นตัวของตัวเอง
เชื่อมั่นตนเอง ความหมายตามทฤษฎีบทบาท คือ ความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง

4.2 คำที่เป็นส่วนของพฤติกรรมต่าง ๆ

ได้แก่การคาดคอย (expectation) วิถีปฏิบัติ (Norm) การปฏิบัติ (performance)
การลงโทษ (Sanction)

คำว่า การคาดคอย ภาษาสามัญหมายถึง เรื่องการที่มองในอนาคตหรือความคิดที่
คาดว่าจะเกิดขึ้น ความหมายทางทฤษฎีบทบาทหมายถึง การมีส่วนร่วม วิถีปฏิบัติหนึ่ง
ทัศนคติอย่างหนึ่ง คำจำกัดความเกี่ยวกับพฤติกรรม ที่ดูเหมือนแสดงอยู่โดยบุคคลหนึ่ง
มาตรฐานที่กำหนดสำหรับพฤติกรรมของบุคคลหนึ่ง

คำว่า วิถีปฏิบัติ ภาษาสามัญหมายถึง กฎอย่างหนึ่งหรือมาตรฐานของอำนาจรูป
แบบชนิดหรือตัวอย่าง หรือหมายถึงมาตรฐานของการพัฒนาของความสำเร็จ คำปานกลาง
ความหมายทางทฤษฎีบทบาท คือ มาตรฐานที่กำหนดพฤติกรรมของบุคคลหรือกลุ่ม คำ
จำกัดความหรือคำอธิบายเกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมอย่างหนึ่ง ดูเหมือนว่าแสดงโดยบุคคล หรือ
กลุ่มคน พฤติกรรมอย่างเดียวกันของผู้แสดง

คำว่า การปฏิบัติ ภาษาสามัญหมายถึง การบริหารงานตามต้องการหรือที่กำหนด
ความหมายทางทฤษฎีบทบาท คือ กิจกรรมที่เกินไป บทบาท พฤติกรรม เป้าหมาย
ตรงต่อพฤติกรรม

คำว่า ลงโทษ ภาษาสามัญหมายถึง การกำหนดหรือสังเกตของกฎหมายหรือประเพณี
เช่น รางวัล การสูญเสีย การแทรกแซงโดยอำนาจบังคับ ความหมายทางทฤษฎีบทบาท
คือ พฤติกรรมของผู้แสดงในการให้รางวัลหรือทำโทษผู้อื่นขึ้นอยู่กับรูปแบบเดียวกันโดยผู้อื่น
ต่อวิถีปฏิบัติหรือกฎต่าง ๆ

4.3 คำที่เป็นส่วนของชุดของบุคคลและพฤติกรรม

คำเหล่านี้ได้แก่ ตำแหน่งหรือตำแหน่งทางสังคม (Position or Social position)
บทบาท (Role) ฐานะ (Status) ความแน่นอน, สม่าเสมอ (Accuracy) ความผสมกลมกลืน
หรือรูปแบบอันเดียวกัน (Conformity) ความยินยอมหรือผลลัพธ์ (Consensus) หรือ
การมีส่วนร่วม (Sharing) บทบาทขัดแย้ง (Role conflict) ผู้เชี่ยวชาญ (Specialization)

คำว่า ตำแหน่ง หรือตำแหน่งทางสังคม ในภาษาธรรมดาหมายถึงที่ทำงาน ยศหรือ
ฐานะหรือการจ้างงาน ในความหมายทางทฤษฎีบทบาท หมายถึงการกำหนดขอบเขต
ในโครงสร้างของระบบสังคม หรือชุดของบุคคลมีส่วนร่วมดำเนินการตามธรรมดาหรือถูก
กระทำคล้ายคลึงกันกับผู้อื่น

คำว่า **บทบาท** ภาษาธรรมดาหมายถึง ส่วนหนึ่งหรือลักษณะกระทำโดยผู้แสดงในนาฏศิลป์ หรือหมายถึงส่วนของงานที่รับดำเนินอยู่ หรือคาดหมายโดยบุคคลหรือโครงสร้างใด ๆ ก็ตามในความหมายทางทฤษฎีบทบาท หมายถึง พฤติกรรมอันเป็นลักษณะหรือบุคลิกของบุคคลหนึ่งหรือตำแหน่งหนึ่ง หรือหมายถึงชุดของมาตรฐาน การอธิบายงานวิถีปฏิบัติ หรือคำจำกัดความที่เป็นอยู่สำหรับพฤติกรรมของบุคคลคนหนึ่ง หรือตำแหน่งหนึ่ง หรือหมายถึงตำแหน่งหนึ่ง

คำว่า **ฐานะ** ภาษาธรรมดาหมายถึง สภาพของบุคคลอย่างหนึ่ง หรือยศของคนหนึ่ง โดยเฉพาะผู้มียศสูง หรือหมายถึงชั้นทางสังคม ความหมายในทฤษฎีบทบาทคือ หมายถึง ตำแหน่งหนึ่ง อำนาจ เกียรติยศหรือความร่ำรวยที่รวมอยู่กับตำแหน่งทางสังคม

คำว่า **แน่นอนสม่ำเสมอ** ภาษาธรรมดาหมายถึง ความเชื่อในทางเดียวกันหรือมาตรฐานเดียวกันบางอย่าง หรือหมายถึงความแน่นอนแท้จริง แต่ความหมายในทฤษฎีบทบาทหมายถึงความตกลงระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นและการอธิบายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น

คำว่า **รูปแบบเดียวกัน** ภาษาธรรมดาหมายถึง ความตกลง หรือความผสมกลมกลืน ความหมายตามทฤษฎีบทบาท หมายถึงการสื่อสารระหว่างพฤติกรรม และการสั่งสอนเพื่อดำเนินพฤติกรรมนั้น หรือหมายถึงการสื่อสารระหว่างพฤติกรรมของเอกชน และรูปแบบของพฤติกรรมซึ่งแสดงให้เห็นโดยกลุ่มหนึ่ง

คำว่า **ความยินยอมหรือผลลัพธ์** ตามภาษาธรรมดาหมายถึง ความตกลงในทัศนะหรือการให้การ หรือแนวโน้มในทัศนะที่กลับกัน ความหมายตามทฤษฎีบทบาทหมายถึงความเหมือนกันของวิถีปฏิบัติอย่างธรรมดาที่เป็นอยู่

คำว่า **บทบาทขัดแย้ง** ไม่ใช่ภาษาอย่างธรรมดาแต่เป็นภาษาทางเทคนิคมีความหมายตามทฤษฎีบทบาท คือหมายถึง การกำหนดสิทธิสิ่งที่ขัดกันและกระทำโดยบุคคลหนึ่งด้วยตนเอง หรือโดยบุคคลอื่น ๆ หรือหมายถึงการกระจายมาตรฐานหรือกำหนดสิทธิต่อคนอื่น ๆ และปรับไปใช้ต่อตนเอง หรือหมายถึงความรู้สึกไม่สบายใจอันเป็นผลจากสิ่งที่เกิดหรือข้อสรุปที่กำหนดไม่สนับสนุนกัน หรือไม่ได้มาตรฐาน

คำว่า **ผู้เชี่ยวชาญ** ภาษาธรรมดาหมายถึง ความเป็นพิเศษเข้มงวดต่อความพิเศษอย่างหนึ่ง การปรับตัวของโครงสร้าง หรือการรวมพลัง ในความหมายของทฤษฎีบทบาท หมายถึง ข้อเท็จจริงที่บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ แตกต่างจากพฤติกรรมของคนอื่น ๆ

5. ปัญหาสำคัญในการกำหนดลักษณะภาษาของบทบาทโดยทั่วไป

เกิดขึ้นในการที่เราจะเลือกคำธรรมดาและคำจำกัดความรวมและสรุป ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ก็ยังขาดความชัดเจนของความหมายหรือที่จะแสดงให้เห็นชัดเจนเป็นความยุ่งยากอย่างหนึ่ง ดังเช่น ก๊อฟฟิมัน ได้กล่าวไว้ซึ่งเกี่ยวพันกับการกำหนดรูปแบบของทฤษฎีและหลักการของทฤษฎีบทบาท อันเกี่ยวเนื่องกับเอกชนซึ่งเป็นตัวกำหนดขั้นตอนการกระทำแท้จริงในชีวิตจริงนั้นผู้มีส่วนร่วมในบทบาทมี 3 ฝ่าย และยื่นยอรวมกันเป็น 2 ฝ่าย ส่วนหนึ่งเอกชนเป็นผู้เล่น และแยกออกเป็นส่วนที่เล่นโดยบุคคลอื่น และบทบาทที่เล่นอยู่เหล่านี้ก่อให้เกิดผู้ชมหรือผู้ฟัง

คำว่ากำหนดบทบาทหรือบัญญัติบทบาท (Role enactment) การแสดงบทบาท (Role playing) ความสามารถแสดงบทบาท (Role-playing ability) การสวมบทบาท (Role taking) การกำกับ (Coaching) การแสดงตนเองความสำนึกของตนเองเหล่านี้เป็นพฤติกรรม ซึ่งมีความหมายเป็นการแสดงรูปแบบของพฤติกรรมมนุษย์ อย่างไรก็ตาม เราจะเห็นว่าภาษาและความหมายของคำต่าง ๆ ดังอธิบายมาแล้วยังไม่สมบูรณ์

6. องค์ความรู้ที่มีอยู่

การศึกษาด้านบทบาทเป็นองค์ความรู้ที่มีพื้นฐานมาจากการศึกษาอื่นๆ หลายร้อยอย่าง สิ่งที่เราคุ้นเคยกันทั่วไปได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับกลุ่มอาชีพต่าง ๆ และมีการศึกษากันมากถึงบทบาทของการศึกษา เช่น ครู ผู้บริหารโรงเรียน ฯลฯ การศึกษาถึงบทบาททางการแพทย์ เช่น นักเรียนแพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ฯลฯ และยังมีการศึกษาไปถึงบทบาทของครอบครัว และพยายามศึกษาโฉมหน้าด้านต่างๆ ของกลุ่มที่ใกล้เคียงกัน เช่น ชั้นเรียน ห้องพิพาท และองค์การขนาดใหญ่ และรวมถึงด้านการเมือง แต่ยังมีศึกษาน้อยมากในเรื่องของบทบาทในชุมชน และในความเคลื่อนไหวของสังคมมีการศึกษาบางอย่างในสังคมเล็ก ๆ เท่านั้น อย่างไรก็ตาม องค์ความรู้เกี่ยวกับบทบาทได้เกิดขึ้นแล้วโดยทั่วไป เช่น การศึกษาของ บราวน์ (1956) ศึกษาถึงบทบาทพัฒนาการทางเพศ (Sex-role Development) Goldstein (1962) ศึกษาถึงบทบาทเข้าร่วมใน psychotherapy, Mann (1959) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกส่วนตัวและการนำพฤติกรรมในกลุ่ม และ Sarbin (1954) ได้ศึกษาถึงความเป็นตัวของตัวเองในความสัมพันธ์ต่อบทบาท

7. ทฤษฎีของบทบาท

ความรู้ด้านบทบาท เป็นที่รู้จักกันในชื่อของทฤษฎีบทบาท ความจริงความรู้ด้านบทบาท

ยังมีอีกหลายทฤษฎี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสมมติฐานและทฤษฎีเฉพาะด้านของเรื่องที่ศึกษา แต่ยังไม่มียุทธวิธีที่ยิ่งใหญ่เลย

พูดโดยสรุป ทฤษฎีของบทบาทมีแนวโน้มเป็นส่วนหนึ่งในความรู้ของเรื่องบทบาทซึ่งเป็นที่รู้จักก่อนตามที่ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทและเรียกกันว่า "ทฤษฎีบทบาท" ซึ่งมีทฤษฎีอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันอยู่ด้วย แต่ก็เป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความรู้ด้านจิตวิทยา จิตวิทยาสังคม สังคมวิทยา และมานุษยวิทยา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่กำหนดความสำคัญและลักษณะเด่นของทฤษฎีบทบาท และอาจมีความจำเป็นเฉพาะที่จะค้นคว้าความปรวนแปรของทฤษฎี ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้สนใจที่จะทำการวิจัยพฤติกรรมของบทบาทต่อไป

9. สรุป

ทฤษฎีบทบาทเป็นวิชาการใหม่ของการศึกษา และแม้ว่าจะยังมีได้ยอมรับกันอย่างกว้างขวางก็ตาม แต่ทฤษฎีบทบาทก็มีส่วนอยู่มากในความรู้ด้านพฤติกรรมศาสตร์ ข้อเท็จจริงก็คือหลักการของการศึกษา ภาษา โฉมหน้า และองค์ความรู้ ตลอดจนทฤษฎีขั้นต้นบางประการและลักษณะวิธีการของการศึกษา ความรู้ด้านการศึกษามหาวิทยาลัยเป็นการศึกษาความซับซ้อนของพฤติกรรมในชีวิตจริง ตามที่มันแสดงอยู่ในสถานะของสังคม การวิเคราะห์บทบาทได้ศึกษาปัญหา กระบวนการและด้านต่าง ๆ ของความเหมาะสมทางสังคม ความถี่อิสระระหว่างเอกชน ลักษณะและองค์การของตำแหน่งต่าง ๆ ในสังคม กระบวนการของรูปแบบเดียวกัน การลงโทษ ความเชี่ยวชาญของการกระทำ และการแบ่งงาน ฯลฯ

ลักษณะของความรู้ด้านบทบาท มองอีกด้านหนึ่ง เช่น ทักษะพิเศษที่กำหนดความซับซ้อนพฤติกรรมชีวิตจริง ด้านเหล่านี้เป็นการจำกัดการตัดสินใจทางสังคม ซึ่งพฤติกรรมชีวิตจริงมีต่อการปฏิบัติการฉุกเฉินหรือจากอิทธิพลภายนอกที่ผ่านมาแล้ว อิทธิพลเช่นนี้ได้แก่ขอบเขตของงานของความต้องการและกฎต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม ทักษะด้านหนึ่งของบทบาทก็คือส่วนหนึ่งของวิถีความคิดที่มีมาก่อนแต่ 1930

ความสับสนของภาษาพูดที่จะเข้าใจบทบาทยังคงมีอยู่จน ค.ศ. 1940 ซึ่งมีการศึกษาถึงบทบาทมากขึ้น โดยเฉพาะในตำราด้านพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งมักเป็นความรู้ของนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการกระทำและการเปลี่ยนแปลง

อย่างไรก็ตาม คำจำกัดความจำเป็นเพื่ออธิบายและศึกษาพฤติกรรมของชีวิตแท้จริงที่ซับซ้อนก็ยังไม่สมบูรณ์ ทั้ง ๆ ที่องค์ความรู้ในด้านนี้ของบทบาทเป็นเรื่องกว้างขวางยิ่งใหญ่มาก ทำให้ความรู้ด้านบทบาทประกอบด้วยสมมติฐาน และทฤษฎีมากมายเกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะแล้วแต่หลักการของผู้ศึกษา แต่ทฤษฎีบทบาทที่เราศึกษาอยู่นี้ก็มิได้แตกต่างจากทฤษฎีอื่น ๆ ที่กล่าวถึงพฤติกรรมในทางวิชาการ เช่น จิตวิทยา สังคมวิทยา และมานุษยวิทยา

ดังนั้น จึงควรรับว่ามีความรู้ในด้านทฤษฎีบทบาทอยู่จริง และเรากำลังศึกษามันในแง่ของพฤติกรรมศาสตร์เป็นพิเศษ

ส่วนที่ 2 ความหมายของบทบาทในการเปลี่ยนแปลงทางจิตวิทยา

1. ความนำ

การสร้างทฤษฎีบทบาทมาจากการแสดงนาฏศิลป์ และจากชีวิตประจำวัน แต่มีการตีความสนับสนุนทฤษฎีทั่วไปว่า (การบัญญัติบทบาท) มีอิทธิพลทางจิตวิทยาการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นคำจำกัดความมาจากทฤษฎีบทบาทจึงเป็นประโยชน์เชื่อถือได้ สำหรับ (การบัญญัติบทบาท)

2. ผลของการบัญญัติบทบาท (Role enactment)

การบัญญัติบทบาท ที่จริงก่อให้เกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เป็นระบบในการกระทำและการกระทำที่ตั้งใจ และในการยอมรับที่ไม่มีตำแหน่ง ดังนั้น (การบัญญัติบทบาท) จึงเป็นการกำหนดกระทำของรูปแบบพฤติกรรม ในสภาพที่กำหนดต่อตำแหน่งในโครงสร้างของสังคม ขนาดและความซับซ้อนของโครงสร้างสังคม อาจมีลำดับจากคน 2 คน 2 กลุ่มจนถึงการรวมกันเป็นชาติการกำหนดให้กระทำอาจเป็นการแสดงหรือในการทดลอง หรือในการกำหนดเป็นกลาง เช่นในโรงงานหรือในครอบครัว ไม่ว่ากรณีใด ๆ Role enactment คือความจริงอย่างหนึ่ง หรือสิ่งที่ที่ประชุมคิดเอา

กระบวนการอย่างเป็นระบบของ Role enactment ต้องอาศัยหลักฐานความจริงเป็นอิทธิพลที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงการกระทำ และเป็นผลต่อ Role enactment ในการกระทำที่ตั้งใจในการผลิตที่เปลี่ยนแปลงในลักษณะที่มีตำแหน่ง

3. ทฤษฎีบทบาท

หลักการที่สร้างทฤษฎีบทบาท มาจากการแสดงชนิดพิเศษที่พยายามสร้างหลักเกณฑ์ทั้งทางจิตวิทยาและสังคมวิทยา

การคงอยู่ของกลุ่มมนุษย์ในสังคมขึ้นอยู่กับงานในหน้าที่ที่เรียบร้อยของผู้ที่มีส่วนร่วมในการทำงานที่จะมีส่วนร่วมในวัฒนธรรมตามการกำหนดเป้าหมาย เพื่อให้กลุ่มปฏิบัติการอย่างมีประสิทธิภาพ หน้าที่ถูกแบ่งให้แต่ละคนที่เป็นสมาชิกได้กระทำอย่างแน่นอนตามที่กำหนดงานให้ไว้

การเรียนรู้ที่จะยอมรับ จดจำ และขั้นของคนที่เข้าร่วมในการกระทำเป็นหลักใหญ่อย่างหนึ่งของกระบวนการวัฒนธรรมที่พบ

(Theodore R. Sarbin

Role Theoretical Interpretation of
Psychological Change, pp. 176-220)

งานในหน้าที่องค์กรอาจเป็นทางการ เช่น งานนั่งโต๊ะ หรือองค์กรที่หน่วยงานต่าง ๆ คืองานที่ต้องทำ บางทีงานองค์กรอยู่ในรูปของชุดของการคาดคะเนที่ชัดเจนโดยสมาชิกองค์กร การเป็นส่วนรวม รูปแบบการคาดการณ์ที่ชัดเจนเช่นนั้น คือ หน่วยงานขององค์กรสังคม และถูกเรียกต่าง ๆ ว่า ฐานะ ตำแหน่ง หรือสถานที่ทำงาน

ทั้งหมดนี้เกี่ยวกับ การบัญญัติบทบาท (Role enactment) การคาดคะเนบทบาท (Role expectations) การยอมรับบทบาท (Role Perception) บทบาทความต้องการ (Role Demands) บทบาทความโน้มเอียงในการรับ (Role-Taking Aptitude) บทบาทที่เป็นไปตามลักษณะส่วนตัวและการพยายามบังคับใช้สิ่งแวดล้อมซึ่งจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

4. การเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพ

4.1 ความนำ

ในระบอบศตวรรษนี้มีความโน้มเอียงทางวิชาการสนใจการวิจัย ในเรื่องบุคลิกส่วนบุคคลโดยเฉพาะในหัวข้อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพ มีทฤษฎีหลายทฤษฎีที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพและทุกทฤษฎีศึกษาโดยตรงต่อสภาพต่าง ๆ เป็นพิเศษ ภายใต้การเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งในลักษณะผลสำเร็จของพฤติกรรม

การศึกษาจำเป็นต้องมีวิธีการของทฤษฎี และวิจัยในปัญหาการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพ ซึ่งเชื่อในเรื่องจิตวิทยาของการเปลี่ยนแปลงว่าเป็นเทคนิคของการเปลี่ยนแปลงนั้น จิตวิทยาเกี่ยวกับประสาท มิใช่เป็นอย่างเดียวของตัวแทนเปลี่ยนแปลง แต่นำไปสู่การปรับไปใช้ผลประโยชน์ทางทฤษฎีในการเข้าถึงการเปลี่ยนพฤติกรรมที่แตกต่างกัน

4.2 ความหมายและขอบเขตการศึกษาบุคลิกภาพ

ความเกี่ยวพันของการเปลี่ยนบุคลิกภาพมีหัวข้อเกี่ยวข้องอื่น ๆ ในการศึกษา มาก เช่น คำจำกัดความของบุคลิกภาพ วิธีที่การเปลี่ยนแปลงได้รับการตรวจสอบโดยนักพฤติกรรมศาสตร์ ตำแหน่งของการก่อเกิดทฤษฎี และปัญหาในการประเมินค่าหาความแปรปรวนโดยตรง

4.3 ความหมายของบุคลิกภาพ

คำว่าบุคลิกภาพ หมายถึง ระบบของปฏิกิริยา (reaction systems) และความรู้สึกที่ไวต่อการเปลี่ยนแปลง (the's susceptibility to change) และไม่มีความแตกต่างระหว่างการศึกษาบุคลิกภาพและพฤติกรรม

โดยพื้นฐานนักพฤติกรรมศาสตร์ สรุปว่า พฤติกรรมคือ หน้าที่หนึ่งของสิ่งที่เกิดมาก่อน และเกี่ยวเนื่องกับรายละเอียดที่สามารถค้นหาได้เป็นสากล การศึกษาทฤษฎีบุคลิกภาพจะรวมถึงข้อสรุปของความถูกต้องตามกฎหมาย ความหมายของผลโดยธรรมชาติ และการปรับความหมายของการควบคุมพฤติกรรมไปใช้ และยังคงมีประเด็นที่ยังไม่ลงรอยกันกว้าง ๆ ระหว่างปัญหาพฤติกรรมซับซ้อนที่เผชิญมนุษย์ชาติอยู่ และพฤติกรรมอย่างง่ายซึ่งศึกษาโดยนักจิตวิทยาในห้องทดลองการศึกษาศถานะหน้าที่ซับซ้อน และการนำความรู้ของกฎพฤติกรรมศาสตร์ไปใช้จะต้องรอคอยการยอมรับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่ล่าช้าบ้าง ซึ่งเป็นหน้าที่ของทฤษฎีวิทยาศาสตร์

4.4 ขอบเขตในการศึกษาบุคลิกภาพในฐานะเป็นพฤติกรรมศาสตร์

เป็นการศึกษาทางจิตวิทยาของมนุษย์ต่อสังคม และเป็นกระบวนการทั้งหมดของมนุษย์จากเด็กอ่อนจนถึงมีอายุแก่เฒ่า ซึ่งเป็นกระบวนการของนิสัยที่รับเข้ามา และขยายความการสืบต่อปฏิกริยา และมีความสำคัญในการจัดระบบปฏิกริยาซึ่งมีอยู่ในช่วงระยะหนึ่งของอายุและสถานการณ์เก่า ๆ จะให้หนทางต่อสถานการณ์ใหม่ และเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไปวิถีของปฏิกริยาเก่าจะถูกทิ้งไปและจะมีรูปแบบใหม่เกิดขึ้น

ที่กล่าวมานี้ชี้ให้เห็นความสำคัญสองด้านของการศึกษาบุคลิกภาพว่า เป็นผลผลิตของโครงสร้าง และการเกิดขึ้นในขณะใดของกระแสที่หยุดแล้วในกระบวนการและกิจกรรมที่ก่อให้เกิดพฤติกรรม และบุคลิกภาพเป็นกระบวนการ การเปลี่ยนแปลง และพัฒนาการและบุคลิกภาพจะรู้ได้ในด้านตรงข้ามเพียงถ้าเรารู้ธรรมชาติของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และสถานการณ์ของสิ่งซึ่งเป็นผลและจะเป็นการพัฒนาให้เห็นด้านต่าง ๆ ของพฤติกรรม ถ้าเรารู้พฤติกรรมและกระบวนการของพฤติกรรมและอธิบายได้

ในกาศึกษาบุคลิกภาพจึงเป็นการศึกษาลักษณะอันเป็นการเคลื่อนไหวได้ ซึ่งเป็นไปในทางพฤติกรรมศาสตร์หรือการเข้าถึงทางพฤติกรรม

4.5 สรุปหน้าที่ของทฤษฎี

หน้าที่ของโครงสร้างทฤษฎี คือ การรวมกฎสากลต่าง ๆ ภายใต้หลักการใหญ่ที่ให้ไว้ โดยเชื่อมการสร้างใช้ต่อชุดหนึ่งของกฎต่าง ๆ ที่ใช้ได้ต่อชุดอื่น ๆ โดยวิธีเช่นนี้อาจสร้างขอบข่ายเชื่อมคำจำกัดความในโครงสร้างทฤษฎีละเอียดพอที่จะรวมคำกล่าวของความสัมพันธ์ระหว่างสมมุติฐานที่ปรวนแปรหลาย ๆ อัน พาร์เบอร์เชื่อว่าทฤษฎีพฤติกรรมได้พิสูจน์ว่าเป็นประโยชน์ในการจัดหาพื้นฐานสำหรับทำนายโฉมหน้าของพฤติกรรมของผลประโยชน์ของผู้ที่พิจารณาว่าการเข้าถึงอย่างง่ายที่จะยอมรับความซับซ้อนของบุคลิกภาพ และเห็นว่ามิลเลอร์ได้ศึกษาถึงความกลัวและความขัดแย้ง

สคินเนอร์ศึกษาการปฏิบัติตามสภาพซึ่งเป็นเรื่องทาง psychotherapy ที่ชี้ให้เห็นเท่านั้น ที่จริงแล้วทฤษฎีใหม่กำลังถูกสร้างขึ้น และทฤษฎีเก่ากำลังได้รับการปรับปรุง ทางที่ดี คือการร่วมกันและยอมรับการค้นพบใหม่ ที่กล่าวมานี้เป็นธรรมชาติของการดำเนินการตาม ทฤษฎีพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่อาจอธิบายอยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่เป็นสากล ทั้งนี้เพราะ ข้อเท็จจริงสากลทางจิตวิทยารวมอยู่ในความเกี่ยวพันต่อความแตกต่างของเอกชน

(ดู I.E. Farber A Framework for the Study of Personality as a Behavioral Science pp. 3-37 in Worchel and Byrne ed., Personality change New York : John Wiley sons. 1964)

ส่วนที่ 3 การศึกษาพฤติกรรมของคนในองค์กร (บทบาททางสังคมวิทยาและจิตวิทยา)

1. การติดต่อภายในองค์กร (Interaction)

1.1 ความนำ

การศึกษาความสัมพันธ์และการติดต่อภายในขององค์กรทางสังคม ไม่ว่าในหน่วยใด ๆ มักนำไปสู่การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ภายในขององค์ประกอบต่าง ๆ ขององค์กร การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างหน่วยต่าง ๆ ขององค์กร และกระบวนการติดต่อภายในของมัน เช่นการแข่งขัน มองดูเหมือนว่าจะมาจากความแตกต่างระหว่างชนิดต่าง ๆ ของหน่วยงาน ระหว่างชนิดขององค์ประกอบหรือระหว่างชนิดของกระบวนการ

นักสังคมวิทยา มักศึกษาการติดต่อภายในแบบเผชิญหน้ากันมาก และถือเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมกร่วม (collective behavior) หน่วยต่าง ๆ ขององค์กรทางสังคมเข้ามา เกี่ยวพันคือ หน่วยที่สามารถกำหนดรูปลงไปได้ว่าเป็นการร่วมกันทางสังคมอย่างปกติ เช่น ผุ้ชน ผุ้ชนบ้าคลั่ง ความตื่นตกใจ และการก่อกจลาจล ปัญหาด้านอื่น ๆ ของการติดต่อ ภายในแบบเผชิญหน้า ได้แก่หน่วยต่าง ๆ ขององค์กรซึ่งออกคำสั่ง และมีได้ปฏิบัติการติดต่อ แบบเผชิญหน้า และเพิ่งมาสนใจกันเร็ว ๆ นี้ เช่น การติดต่อภายในห้องเรียน หัวข้อของ การสนทนา การประชุมร่วมของคณะกรรมการ และการประชุมสาธารณะ ฯลฯ

ในการศึกษาทางสังคมวิทยา แนวพฤติกรรมศาสตร์ในปัจจุบัน กอฟฟ์มัน เห็นว่า แทนที่จะแบ่งการติดต่อแบบเผชิญหน้า ออกเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและสิ่งที่มีประจำ กอฟฟ์มัน เสนอแนวการศึกษาองค์กรที่ต่างออกไป คือ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์หรือการติดต่อ ภายในโดยมิได้เน้นที่จุดใด-กับการศึกษาเน้นจุดของการติดต่อภายใน

1.2 การติดต่อภายในองค์กรแบบไม่เน้นที่จุดใด

การติดต่อภายในไม่เน้นที่จุดใดประกอบด้วยการติดต่อทั้งหลายระหว่างบุคคลที่มีผลโดย บุคคลที่กำลังอยู่ในฐานะของผู้อื่น เช่น คน 2 คนย้ายข้ามห้องกัน และต่างตรวจสอบเสื้อผ้าและ กิริยาอื่น ๆ ในขณะที่ต่างคนต่างแสดงตนเองเพราะอยู่ภายใต้การสังเกตของแต่ละฝ่ายโดยทั่วๆไป

1.3 การติดต่อภายในโดยเน้นจุด

การติดต่อภายในโดยเน้นจุดติดต่อนั้นเกิดขึ้นเมื่อคนเรามีผลตกงที่สนใจในระยะเวลาหนึ่งต่อจุดใดจุดหนึ่ง ของสิ่งที่ยอมรับและสนใจ เช่นในการสนทนาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การเล่นอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเข้าร่วมงานโดยใกล้ชิดแบบเผชิญหน้าในวงจรของผู้จำหน่าย หรือทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ความจริงผู้รวมกันสนใจเน้นที่เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ย่อมเกี่ยวเนื่องต่อผู้อื่นในการติดต่ออย่างไม่เน้นที่จุดใด

คนทั่วไปจะไม่ทำเช่นนั้นในเรื่องสมรรถภาพ เช่น เข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เน้นเฉพาะอย่างใดก็ตาม บุคคลปัจจุบันผู้ไม่เน้นในการกระทำกิจกรรมใด ก็อาจมีส่วนร่วมได้เท่าเทียมกันในการติดต่ออย่างไม่มีจุดเน้น

1.4 การศึกษาของก๊อฟฟ์มัน

ตามแนวการศึกษาของ ก๊อฟฟ์มัน เกี่ยวข้องกับการติดต่ออย่างมีจุดเน้นประการเดียว โดยเรียกว่า หน่วยธรรมชาติขององค์กรทางสังคม ซึ่งมีจุดเน้นการติดต่อภายในเกิดขึ้น เช่น เน้นรวมกัน (focused gathering) หรือ (on encounter) หรือที่เรียกว่าระบบกิจกรรมในสถานการณ์หนึ่ง (a situated activity system)

จุดเน้นของการรวมกัน หรือรวมกลุ่ม ซึ่ง ก๊อฟฟ์มัน ศึกษาอย่างเป็นระบบนั้นเป็นการศึกษาทางพฤติกรรมศาสตร์ถึงกลุ่มของสังคมซึ่งสามารถพบได้ เพื่อแก้ไขปัญหาของระบบในการศึกษาการติดต่อของกลุ่มสังคม เช่น ผู้มีส่วนร่วมในสังคมได้เสนอกฎของการรับคน การจำกัดสิ่งที่เป็นสัญญาณกันจนเกินไปในกลุ่มสังคม การแบ่งงานบางอย่างซึ่งจะพบได้ในกลุ่มต่าง ๆ ของสังคม

1.5 ความหมายของกลุ่มทางสังคม

กลุ่มทางสังคมอาจตีความหมายว่าเป็นชนิดพิเศษขององค์กรทางสังคม โดยเนื้อหาของมันก็คือ เอกชน และเอกชนยอมรับองค์การเป็นหน่วยงานอย่างหนึ่งซึ่งต่างออกไปในสังคมหนึ่งทั้งหมดแยกส่วนออกไปจากความสัมพันธ์เฉพาะ ผู้มีส่วนร่วมอาจมีสัมพันธ์ต่อคนอื่น ๆ เราอาจเห็นเป็นกลุ่มสังคมกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย ๆ และบุคคลมีความรู้เกี่ยวข้องกับกลุ่มนั้นที่มีการยอมรับอย่างกว้างขวาง และขึ้นอยู่กับบทบาทที่เป็นทางการที่แตกต่างกัน

กลุ่มทางสังคมไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ได้รับสมบัติต่างๆ โดยทั่วไปขององค์การ ซึ่งหมายรวมถึง ระเบียบของการเข้าสู่กลุ่มและออกจากกลุ่ม สามารถในการรวมกิจกรรมที่กระทำการแบ่งงานกันทำ บทบาทของผู้นำ การยอมรับหน้าที่ของสังคม ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังและยังมีความหมายไปถึงวิธีการของจุดหมายปลายทางตามความพอใจของบุคคลเกี่ยวกับหน้าที่ในสิ่งแวดล้อมของสังคม

กลุ่มทางสังคมไม่ว่าจะเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการหรือกลุ่มชั่วคราว ก็มีส่วนของ การกระทำที่จำกัด บางกลุ่มเราอาจหาไม่พบ แต่ความจริงเราอาจตรวจสอบได้ภายใต้การ บังคับใช้ของอำนาจควบคุม ซึ่งหมายถึงว่าผู้ศึกษากำลังศึกษากระบวนการเกี่ยวกับลักษณะ ของจุดเน้นในการติดต่อภายใน ดังนั้นการให้คำอธิบายความแตกต่างระหว่างกลุ่มและการพบ กัน (encounters) จึงกลายเป็นเรื่องเห็นได้ชัด

การศึกษาถึงการรวมกลุ่ม ควรสนใจกลุ่มและความแน่นแฟ้นของการรวมตัวสมาชิกด้วย เช่น จะพบว่าหากมีการประชุมกลุ่มบ่อยๆ และมีสมาชิกร่วมประชุมมากขึ้นก็จะมีกลุ่มที่เข้มแข็ง ซึ่งยากต่อการมีจุดเน้นร่วมกันของสมาชิกทุกคนในกลุ่มที่อ่อนแอ ซึ่งต้องมองในประเด็นของ ความแตกต่างระหว่างการเป็นสมาชิกของกลุ่ม และการกำลังเข้ามีส่วนร่วมในการรวมกลุ่ม

มีระดับของความแตกต่างต่อกลุ่มและการรวมตัวกัน เช่น รูปแบบหนึ่งของผู้หน้าที่อาจ สำคัญยิ่งในการรวมคน คือการดำรงไว้ซึ่งพื้นฐานของกฎในการติดต่อ เช่น คำสั่งความเป็นผู้ นำด้านนี้มีได้มองว่ามีความสำคัญเช่นเดียวกันในการวิเคราะห์กลุ่ม อย่างไรก็ตาม คล้ายคลึงกับ กรณีแรก การจัดการต่อความตึงเครียด (tension-management) คือความต้องการทั้งของกลุ่ม ต่าง ๆ และการรวมตัวกัน แต่การจัดการอะไรในแต่ละกรณีย่อมมองดูได้ว่าแตกต่างกันความ ตึงเครียดในการพบกัน เกิดขึ้นเมื่อมีจุดเน้นสนใจอย่างทางการและได้รับการปฏิบัติโดยไม่แน- นอน (แกว่งไปมา) ของชนิดต่าง ๆ เรื่องเช่นนี้มีข้อของง่ายจะต้องจัดการโดยการกระทำที่ผ่อน หนักผ่อนเบา (Tactful act) เช่นจัดให้มีการแสดงออกอย่างเปิดเผยในหนทางที่เป็นประโยชน์ว่า มีความสนใจใดที่แกว่งไกวหรือไม่แน่นอน นั่นคือ สถานการณ์และเมื่อได้มีการผ่อนหนักผ่อน เบาแสดงออกมัลลันกันตามลำดับ คืออาจทำให้การติดต่อภายในง่ายขึ้น ในการรวบรวม หรือรวมกลุ่มในขณะที่ทำลายกลุ่มซึ่งผู้มีส่วนร่วมเกิดการรวมอยู่

คำจำกัดความได้ปรับปรุงในเรื่องการศึกษาของกลุ่มต่าง ๆ และในการศึกษาการเผชิญ หรือพบกัน (ของคนกลุ่มในสังคม) ซึ่งอาจวิเคราะห์ความเกี่ยวพันกันได้ แต่ความสัมพันธ์มัก เป็นเรื่องส่วนตัว

พูดโดยสรุป การศึกษาพฤติกรรมศาสตร์ของนักสังคมวิทยาในเรื่องของกลุ่มเล็ก ๆ ต่าง ๆ และการมีจุดเน้นร่วมกันจะทำให้มองเห็นว่า การรวมตัวกันอย่างหนึ่งอาจก่อให้เกิดกลุ่มเล็ก ๆ ขึ้นในตัวของมันเอง แต่จะต้องสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มนี้ และการคงอยู่ในระยะยาว ของกลุ่ม จากผู้มีส่วนร่วมต่าง ๆ ในการพบกัน ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้เมื่อสมาชิกกลุ่มเล็ก ๆ มา รวมกันในการรวมกันนี้ ผลของการรวมกันขึ้นอยู่กับผลที่ออกมาของกิจกรรมซึ่งอาจจะทำให้ กลุ่มเล็ก ๆ บางกลุ่มเข้มแข็งหรืออ่อนแอ

พลังศักยภาพของการพบกัน เพื่อก่อให้เกิดกลุ่มของตนเองดูจะสิ้นเปลืองในแง่ที่ว่า ทำเพื่ออะไร และต่อการยืนยงในระยะยาวของกลุ่ม บ่อยครั้งมองดูไม่มีโอกาสในการที่ทำให้วงจรที่เป็นปีกแผ่นพัฒนา แต่กลับหายไปและมักจะทำให้ตนเองเป็นปีกแผ่นขึ้น

เมื่อเอกชนมารวมกัน และมีใช้สมาชิกของกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มเดียวกัน โดยเฉพาะเป็นคนแปลกหน้าที่มีได้มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นมาก่อนเลย จะทำให้กลุ่มดำเนินการโดยการเผชิญหน้าซึ่งต่างกันอย่างตรงข้ามกับกลุ่มอื่น ๆ ที่ผู้มีส่วนร่วมในการเผชิญหน้าหรือพบกันเคยเป็นสมาชิกอยู่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ผู้มีส่วนร่วมในการรวมตัวกันไม่เข้าร่วมกลุ่มมาก่อนจะก่อให้เกิดกลุ่มจำบังที่เข้มแข็งที่สุด ภายใต้สถานการณ์นี้โชคชะตาของหน่วยย่อย 2 หน่วยขององค์การดูเหมือนว่าจะผูกพันใกล้ชิดที่จะรวมกัน และผลของการรวมกันมียิ่งกว่าผลโดยตรงของความเป็นปีกแผ่นของกลุ่ม

เมื่อการรวมกันในตัวของมันเอง เป็นการก่อกำเนิดกลุ่มและมีรูปร่างของกลุ่มแสดงให้เห็นการรวมกันเหมือนความจดจำในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว คนแปลกหน้าหรือทั้ง 2 ฝ่ายอาจได้รับเชิญเข้าร่วม และสิ่งเหล่านี้บางเวลาได้กระทำอย่างระมัดระวัง ในโอกาสที่เป็นไปได้ของสังคม บุคคลเหล่านี้เป็นหลักในรูปของกลุ่มที่เกิดขึ้น และป้องกันการใช้กลับไปสู่ความสัมพันธ์และกลุ่มที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนระหว่างผู้มีส่วนร่วม

2. ความเคลื่อนไหวของการพบกัน (Dynamics of Encounters)

2.1 เกมส์ การเล่น แสดง

เกมส์ ตามความเข้าใจทางทฤษฎีมีความสำคัญต่อการศึกษา การติดต่อภายในแบบเผชิญหน้า

รูปแบบของเกมส์ได้รับการเข้าใจ และอธิบายอย่างจริงจังในภาษาที่ยอมรับกันของนักจิตวิทยาสังคมโดยเฉพาะคำจำกัดความสำคัญ 3 ประการ คือ เอกชน การติดต่อ และการติดต่อภายใน (The individual, Communication, and Interaction) เอกชนแยกออกเป็น 2 ประเภท คือ การแสดงผลประโยชน์ของตนเอง เช่น กลุ่ม (team) หรือฝ่าย (Side)

คำจำกัดความของกิจกรรมการติดต่อสื่อสาร (Communicative activity) เป็นกิจกรรมพื้นฐานในเกมส์หนึ่งคือ การเคลื่อนไหว (Move) และมีใช้การติดต่อที่เหมือนข่าวสาร หรือการกระทำเหมือนทำงานและที่จริงการเคลื่อนไหวคือ ทำ หรือได้รับการติดต่อจึงทำตามตำแหน่งที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวอื่น ๆ จากคำจำกัดความของการติดต่อภายในเห็นได้ว่า เกมส์หนึ่งได้ลดสถานการณ์ต่อกลุ่ม แต่ละคนกระทำโดยใช้เหตุผลที่จะแสดงชนิดของผลประโยชน์หรือจ่ายสิ่งใดสิ่งหนึ่งเมื่อได้รับสภาพพิเศษของการกระทำคำจำกัดความของการติดต่อภายใน คือ

การแลกเปลี่ยน แทนที่จะเป็นอิทธิพลร่วมที่อาจอยู่รอบนอกและไม่เป็นสาระในปัจจุบันเป็นรูป
โครงสร้างระดับสูงของโซคของส่วนรวม

ในเรื่องของเกมส์ มีข้อแตกต่างระหว่าง เกมส์ซึ่งเป็นการอธิบายรูปร่างของกฎร่วมกัน
เป้าหมายที่ดี และการเล่น ซึ่งหมายถึงตัวอย่างพิเศษของเกมส์ที่ให้เล่นจากเริ่มต้นจนจบ (John
von Neumann and Oskar Morgenstern theory of Games and Economic Behavior Princeton:
Princeton University Press, 1944, p. 49)

การเล่น จึงอธิบายได้ว่าเป็นกระบวนการของการเคลื่อนไหวและได้รับ (move-taking)
ผ่านการเล่นที่ให้ที่เป็นการริเริ่มและเหตุการณ์ที่สมบูรณ์แล้ว

ในเรื่องนี้ความปรวนแปรของการติดต่อภายในเกิดขึ้นระหว่างบุคคลต่าง ๆ ที่เผชิญ
หน้ากันอยู่ โดยมีจุดมุ่งหมายให้เกมส์ดำเนินต่อไป เราเรียกว่า gaming และเรียกจุดเน้นรวม
กันในการเล่นเกมส์ว่า gaming encounter การเล่นเกมส์มีผู้เล่น การพบกันในเกมส์หนึ่ง มีผู้มี
ส่วนร่วม (ความจริงเป็นความแตกต่างระหว่างเกมส์ที่เป็นทางการและผู้สังเกต ดู K.L. Pike,
Language in Relation to a Unified Theory of the Structure of Human Behavior Glendale,
Calif: Summer Institute of Linguistics, 1954, Part 1, pp. 44-45)

2.2 ความเกี่ยวพันต่อเนื่อง (Spontaneous Involvement)

ปัญหาของการร่วมเกี่ยวพันต่อเนื่องเกิดขึ้น และอาจประเมินได้เมื่อมีความสำคัญ
พิเศษระหว่างพบกับเพียงกับผู้มีส่วนร่วม 2 คน และเกิดความสัมพันธ์ที่สำคัญขึ้น ความต่อ
เนื่องของการเกี่ยวพันกันจึงเป็นหัวใจของสิ่งต่าง ๆ และช่วยเราให้แยกลักษณะพิเศษของการ
ติดต่อภายในแบบเผชิญหน้า สถานการณ์การเล่นเกมส์ที่ควมกัน และเกมส์ที่เป็นกิจกรรมอาจ
หาสถานการณ์สำหรับผู้มีส่วนร่วมและก่อให้เกิดโลกของพวกเขา

2.3 ความสบายและความตึงเครียด (Ease and Tension)

โลกเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์ของความเกี่ยวพันอย่างต่อเนื่องของเรา และโลก
กำหนดออกมาโดยการพบกันหรือเผชิญกับกฎของการแลกเปลี่ยน และในด้านหนึ่งคนจะ
สมบูรณ์เช่นเดียวกับผู้อื่นในสถานะเช่นนี้ เอกชนมีความรับผิดชอบที่จะสนใจต่อสิ่งและวิถีที่
เขารับผิดชอบต่อที่จะยอมรับว่าอะไรอยู่รอบตัว จะชี้ให้เห็นอีกด้านหนึ่งที่สามารถจะทำให้เป็นจริง
โดยผ่านทางธรรมชาติของความโน้มเอียงสนใจต่อเนื่องของตน เมื่อการตกลงนี้เกิดขึ้น เรา
สรุปเป็นสมมุติฐานสากลได้ว่าผู้มีส่วนร่วมจะรู้สึกสบายหรือเป็นธรรมชาติ พุดอย่างสั้น ๆ การ
ติดต่อภายในนั้น จะเป็นที่ปลอบปล้ม (อิมเอิบ) สำหรับคนเรา แต่ถ้าคนเรายอมรับเข้าร่วม
ในโลกที่เป็นไปได้ 2 ด้าน แต่ไม่อาจมองได้ทั้ง 2 ด้าน ก็จะทำให้เกิดความขัดแย้ง เนื่องจากตนเองไม่
อาจเข้าร่วมในเรื่องต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องได้ เมื่ออยู่ในความขัดแย้งคนเราจะรู้สึกไม่สบายหรือ
ไม่ถนัด หรือสถานการณ์ไม่เป็นธรรมชาติ และจะรู้สึกคงอยู่กับกฎของการแลกเปลี่ยน

สถานการณ์เช่นนี้ เป็นเรื่องของความตึงเครียด หรือความไม่สบายใจเกิดขึ้นกับคนในการพบกันจะรู้สึกไม่สบาย การพบกันเป็นส่วนหนึ่งขององค์การ และการแสดงตนเองเป็นจุดศูนย์กลางของการพบกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและก่อให้เกิดความยุ่งยากไม่เพียงแต่ขัดขวางการแสดงตนติดต่อภายในองค์การเท่านั้น แต่ทำให้การกำหนดพบกัน อ่อนแอ, ทั้งให้ผู้มีส่วนร่วมอ้ำว้างไม่รู้จะทำอะไรต่อไป (Goffman "Embarrassment and Social Organization" American Journal of Sociology, 62 1956, p. 268)

2.4 เหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ (Incidents)

มีคำจำกัดความสองอย่าง คือ กฎของการแลกเปลี่ยน และความตึงเครียดในการติดต่อภายใน ซึ่งเป็นเกี่ยวพันสร้างความสัมพันธ์กันของ 2 สิ่ง ในขณะที่ลักษณะของจุดเน้นรวมกันว่าชุดของกฎแลกเปลี่ยนอาจดำเนินการผ่าน การเปลี่ยนในความตึงเครียดอย่างกว้างขวาง การเปลี่ยนในกฎการแลกเปลี่ยนจะชี้ให้เห็นการเพิ่มหรือลดความตึงเครียด การเกิดเพิ่มระดับของความตึงเครียด ทันทีทันใด เรียกว่า Incidents และระหว่างการพบกันเหตุการณ์อาจเกิดขึ้นไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม การเกิดเหตุการณ์อย่างทันทีทันใดที่เรียกว่า Incidents บางทีจะเป็นอุบัติเหตุชนิดธรรมดาที่ พรอยด์ สนใจมาก เช่นที่เขาเรียกว่า สลัด พลาด (Slips) ยื่นออกไป เปิดเผยความลับ (gaffes) ฯลฯ (Freud Psychopathology of Everyday Life)

2.5 การรวมตัวกันและการขจัดออกไป เมื่อพิจารณาว่าอุบัติเหตุอาจเกิดขึ้นได้ในการพบกัน ก็จะมีการรวมตัวกัน เช่นรวมตัวเพื่อเปลี่ยนหัวข้อการสนทนาที่เป็นอันตรายหรือมีการแสดงตัวใหม่ของผู้เข้ามีส่วนร่วมจะต้องถูกปฏิบัติอย่างไม่ตรงกัน (ซึ่งเป็นการสืบเนื่องมาจากการแลกเปลี่ยนกฎ)

เมื่อได้พิจารณาอุบัติเหตุและการรวมตัวกันในการสร้างสถานการณ์ขึ้น คำจำกัดความต่อไปก็คือ การขจัดออกไปในเรื่องที่เป็นผลที่คนเรามีได้เกี่ยวข้องกับในทันทีทันใด และพลาดที่จะมีส่วนร่วม และไม่อาจแสดงบทบาทที่เหมาะสมได้ ในการติดต่อภายในขณะนั้นคนเราก็จะเลี้ยวออกไป ไม่เล่น (Goffman Embarrassment op. cit., p. 267)

กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงแบบของการเลี้ยวออก และการแสดงความละอาย ความจริงบทบาทในทางสังคมในการพบกันของคนเป็นขอบเขตหนึ่ง และการเลี้ยวออกไปเป็นการสร้างรูปแบบอย่างหนึ่งของการทำลายขอบเขต ตัวอย่างง่าย ๆ เช่น คนเราไม่สามารถรักษาหน้าให้คงเหมือนเดิมได้นาน หรือหัวเราะได้นานๆ (การพบกันของคนเราเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตชีววิทยา-psychobiological process) เพราะสภาพของระบบกล้ามเนื้อของเอกชนที่อาจเมื่อยล้าได้ ไม่อาจมองทุกสิ่งสนุกสนานพอจึงทำให้คนเลี้ยวออกไปจากขอบเขตที่ตนเป็นอยู่ (ดู G. Bateson, The position of Human Communication, p. 18. in H. von Foerster, ed, Cybernetics, Transactions of The Ninth (1952) Conference New York : Josiah Macy, Jr. Foundation. 1953)

2.6 โครงสร้างและกระบวนการ

เราจะต้องพิจารณาและสำรวจว่า การติดต่อภายในเคลื่อนไหวมาสู่โครงสร้างของมันได้อย่างไร ในระหว่างการพบกันใด ๆ ก็เป็นไปได้ที่ชุดย่อย ๆ ของผู้มีส่วนร่วมที่จะกำหนดรูปการติดต่ออย่างหนึ่ง โดยการเล่นและปราศจากการยอมรับกิจกรรมร่วมกันอย่างใหม่ยกเว้นระหว่างพวกตน และจะถอนตัวในความเกี่ยวพันต่อเนื่องจากการพบปะภายใน (Goffman, The Presentation of Self, "Team Collusion" pp. 176-190)

การรู้โดยการเล่นจัดหาวิธีการชั่วคราวในการลดความตึงเครียด และเป็นการเพิ่มรูปแบบที่แท้จริงของพฤติกรรม เช่น หลีกไปเสียจากสายตา เมื่อคนเราหนีไปเสียจากการหัวเราะหรือร้องไห้ การจับตามองเขาของผู้อื่นอาจนำไปสู่การเล่นโดยอาสาสมัครโดยเฉพาะเมื่อผู้อื่นรู้ว่าสิ่งที่คาดคิดเป็นอย่างไร และกับบางคนก็เอ็กซนสามารถเข้าร่วมโดยปลอดภัยเมื่อได้รับแจ้งให้ทราบถึงการแลกเปลี่ยนโดยรู้กันอยู่

2.7 เยื่อใยในการติดต่อภายใน (Interaction Membrane)

เป็นที่ประจักษ์ว่าคำจำกัดความของกฎในการแลกเปลี่ยนมิได้ครอบคลุมทุกเรื่องเมื่อโลกที่กว้างกว่าผ่านเขตของการพบกัน และทำงานในกิจกรรมของการติดต่อภายใน บางอย่างในองค์การทางจิตวิทยา-ทางชีวะ โดยธรรมชาติเกิดขึ้นมากกว่าที่จะมีการสั่งการใหม่หรือการแลกเปลี่ยนของรูปแบบที่เกิดขึ้น เมื่อพูดถึงองค์การเราพบว่าเซลล์สิ่งมีชีวิตมีผนังซึ่งเป็นเยื่อเมื่อตัดเซลล์จากองค์ประกอบภายในกับภายนอก การเลือกความสัมพันธ์จะเกิดขึ้นแน่นอนระหว่างมันและองค์ประกอบภายในของเซลล์ และสุขภาพของเซลล์ที่จะแสดงสมรรถนะของผนังเยื่อที่จะคงหน้าที่เฉพาะที่ตนเลือก แต่ไม่เหมือนกับกฎการแลกเปลี่ยนเยื่อใยเป็นผู้อำนวยการแท้จริงในการกรอง และกำหนดการเลือกจากสภาพแวดล้อมภายนอกที่คงอยู่ เยื่อใยคือการใช้ปฏิบัติหลาย ๆ อย่างซึ่งจะคงไว้ซึ่งงานและหน้าที่เหนือการเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ มากมายในระบบภายนอก ถ้าเราคิดว่าการพบกันมีเยื่อใยอยู่รอบ ๆ เราสามารถนำเอาสิ่งเกี่ยวพันมาสู่จุดเน้นสนใจ การเคลื่อนไหวของการพบกัน จะผูกมัดต่อหน้าที่ของเขตที่คงอยู่ของกลไกที่ต้องการพบกัน ในการเลือกจากโลกที่กว้างกว่า ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับระบบภายในภายนอก external System internal System ขอบเขตของมันดูใน G.C. Homans, The Human Group New York : Harcourt, Brace, 1950, pp. 86-94 และเราอาจสอบถามเกี่ยวกับชนิดขององค์ประกอบในการพบกันของสิ่งแวดล้อมภายนอกที่จะขยายหรือเป็นสัญญาต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นลำดับกับสิ่งที่พบกัน และชนิดขององค์ประกอบจะทำให้การพบกันยืดหยุ่นได้หรือทำลายมัน

2.8 ฐานของความขบขัน

ในการวิเคราะห์เรื่องเกมส์ เรามีจุดเน้นต่อคำถามของความปลานปล้ำหรืออึมเอบในการพบกันของคน และเห็นว่าความอึมเอบเกิดขึ้นเมื่อบุคคลสามารถคงอำนาจในกฎของการ

แลกเปลี่ยนได้ต่อเนื่องกัน เราสรุปว่าผู้มีส่วนร่วมจะตัดสินใจผ่านการพบกันไปได้ไม่ว่าจะง่ายหรือไม่ว และจะเกี่ยวข้องกับการกำหนดความอึดเอิบสูงสุด โดยผ่านการปฏิบัติรวม หรือเลือกหัวข้อ หรือหลีกเลี่ยงพบปะที่จะเป็นการไม่มีความสุข สิ่งเหล่านี้แสดงว่าคนเราโดยทั่วไปมีวิถีที่จะสร้างการติดต่อภายในที่สบาย ๆ

สามัญสำนึกในทัศนะของเกมส์คือ ความซับซ้อนที่จะเล่นเมื่อผลที่ออกมาหรือการจ่ายมีโอกาสดีที่จะคงอยู่จนถึงที่สุดของการเล่น วิธีการปฏิบัติที่ทำให้คณะสมดุล การเสี่ยงหรือเลือกองค์ประกอบ ฯลฯ เป็นความรู้ล่วงหน้าของการกระจายของผู้เล่นที่จะไม่ส่งผลที่มองไม่เห็นทางสรุป และหากการเล่นรอบสุดท้ายอาจทำนายได้และใกล้การเล่นสิ้นสุด การยอมแพ้ของผู้เสียดูจะเกิดขึ้นเป็นการตัดสินใจการกระทำในผลประโยชน์ของทั้งฝ่ายการเล่น และการพบกันในเกมส์

มีหลักการ 2 อย่าง อาจรวมกันได้ในเกมส์ คือผลที่ออกมาที่เป็นปัญหาและการลงโทษ (กำหนดการเล่นสูงสุดของการกระจายต่อสิ่งภายนอก)

ในเกมส์ของการให้โอกาสบริสุทธิ์ จะไม่มีปัญหาของสมดุลของฝ่ายต่าง ๆ (เช่นการโยนหัว ก้อย) สิ่งที่เป็นไปได้ต่างอื่น คือ เป็นไปได้ที่เกมส์จะให้ผู้เล่นมีโอกาสก่อให้เกิดการกระจายค่าในสังคมของโลกที่กว้างกว่า เช่น ความเข้มแข็ง ความรู้ ความฉลาดไหวพริบ ความกล้าและการควบคุมตนเอง

มีสิ่งพิเศษที่มีใช้ผูกมัดโดยการทดสอบทางวัตถุอย่างเดียว แต่อาจอยู่ในสถานการณ์เมื่อเอกชนสามารถอนุญาตตนเองที่จะติดต่อสัมพันธ์โดยความดีกับสิ่งบิดเบือน ที่จริงกฎของการแลกเปลี่ยนที่เขายอมก้อขึ้น เช่น การแยกตัวโดดเดี่ยวของคน ไม่พูดไม่จา และมีการติดต่อพูดจาโดยนิ้วมือทำให้คนเริ่มรู้สึกจากความเปล่าเปลี่ยว

(Frieda Fromm-Reichmann "Loneliness" Psychiatry 22, 1959, p. 1.)

ทัศนะจากหน้าที่ของการบิดเบือนยอมให้เราพิจารณาโฉมหน้าของการกลับความจริงที่ยากยิ่ง เช่นในสถานการณ์ที่ยุงยากที่สุด ในเวลา สถานที่ที่จะดำเนินการภายนอกโดยการนอก โดยการแลกเปลี่ยนกฎอย่างเป็นทางการ สิ่งเหล่านี้เป็นความยากลำบากเช่น การแสดงความรู้สึกของคนใช้คนหนึ่งต่อคนอื่น ๆ เกี่ยวกับสถานที่ทางการแพทย์ และตึกศัลยกรรมซึ่งมีความสำคัญที่ยากยิ่งกว่าเป็นโรงพยาบาล และขณะเดียวกันก็สร้างสถาบันที่ทั้งหมดเป็นสถานที่ชนิดแตกต่างกันออกไป เรื่องนี้เกี่ยวพันกับการปฏิบัติอย่างเป็นระบบของความตกลงของคนไข้ในโรงพยาบาลประสาท

(ดู Ross Coser "Some Social Function of Laughter" Human Relations, 12, 1959, pp. 171-182)

ในทัศนะเดียวกันนี้เราอาจพิจารณาหน้าที่ของการสั่งสอนโดยอ้อมในการควบคุมสังคมอย่างไม่เป็นทางการ ตัวอย่างเช่น สมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มคนงานเริ่มบีบบังคับอัตราทำงาน

อย่างไม่เป็นทางการโดยผลิตมากเกินไป เราอาจติดตามปฏิบัติการเช่นนี้ ของเพื่อนคนงาน ซึ่งไม่ปรารถนาแสดงความต้องการที่จะควบคุมออกมาโดยตรง และอาจนำเอาเกมส์ของการ เริ่มต้นผ่านสิ่งซึ่งไม่เป็นรูปแบบเดียวกันนำกลับไปสู่แนวโดยการแสวงหาผล(ดูF.J.Roethlisberger and W.J. Dickson, Management and the Worker Cambridge Harvard University Press, 1950, p.420)

2.9 สรุป

ก๊อฟฟี่มัน ได้ถกเถียงมาข้างต้นว่า การพบกันทางสังคมใด ๆ และการมีจุดเน้นรวมกัน ใด ๆ เป็นเรื่องเข้าใจได้ ตัวอย่างและในรูปของหน้าที่ของเยื่อใยที่อยู่ภายใน และการตัดออก ในเรื่องของสมบัติที่อาจให้น้ำหนักได้นั้น ที่จริงมีชุดของกฎการแลกเปลี่ยนที่วางอยู่เป็น ทางการว่า สมบัติชนิดใดจะมอบให้อธิพลชนิดใดในการกำหนดความตระหนักในทรัพยากร อย่างธรรมดา ถ้าผู้มีส่วนร่วมสามารถเข้าไปเกี่ยวพันได้อย่างต่อเนื่องในจุดเน้นที่สนใจ ซึ่ง อธิบายโดยกฎของการแลกเปลี่ยน และผู้นั้นจะมีความรู้สึกตามธรรมชาติว่า สบายและมั่นใจ เกี่ยวกับความเป็นจริงที่ตนเองและผู้อื่นเกี่ยวข้องอยู่

การพบกันเป็นการจัดหาโลกของการมีส่วนร่วมอย่างหนึ่ง แต่ลักษณะและความมั่นคง ของโลกแห่งการพบกันมีความเกี่ยวพันยิ่งต่อการเลือกสรรความสัมพันธ์ที่กว้างขวางกว่าอย่างหนึ่ง การศึกษาถึงการพบกันอย่างเป็นกลางจึงเป็นการผูกมัดใกล้ชิดต่อการศึกษาโครงสร้างสังคม ในด้านหนึ่ง และอาจแบ่งแยกไปได้ตามที่บางคนจะได้จินตนาการ แต่แรก ก๊อฟฟี่มันพยายาม แสดงผลของการกระจายมาตรฐานทางสังคม-เศรษฐกิจในการดำเนินงานของการพบกันของ คนในสังคม ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ทางสังคมวิทยา

ไม่ว่าการพบกันในเกมส์ และการมีจุดเน้นรวมกันอย่างไรอื่น ๆ จะเกี่ยวพันไปได้ยากแค่ไหน สิ่งสำคัญมากที่จะพิจารณาคือ ความสนุกในเกมส์และเรื่องเหล่านี้ เพราะบางสิ่งเอกชนอาจไม่ รู้สำนึกในตนเองว่าอาจเป็นความจริง กระบวนการของการกระทำร่วมเป็นคำอธิบายของ สถานการณ์ในการติดต่อภายในแบบเผชิญหน้า ในสังคมองค์กรผ่านทางกฎของความจริง และที่ไม่เป็นความจริง (Rules of relevance and Irrelevance) กฎต่าง ๆ ในการจัดการเหล่านี้ ปรากฏเป็นส่วนย่อย ๆ ของชีวิตสังคม

3. ความสนุกในการเล่น

3.1 การเล่นและความจริงจัง

ก๊อฟฟี่มัน เห็นว่า กิจกรรมที่จริงจังมิได้อธิบายด้วยคำพูดของความขบขัน และ ปฏิเสธจะพัฒนาและวิเคราะห์ทัศนะของความขบขัน และช่องทางที่ความขบขันจะมีต่อความ

สัมพันธ์ติดต่อกายในของโดยทั่วไป

ก๊อฟฟมัน พยายามจะอธิบายและชี้ให้เห็นว่าคนเราควรปฏิบัติต่อความซับซ้อนอย่างไร และอย่างจริงจังไปแค่ไหน ซึ่งเป็นการเริ่มพัฒนาโดยทั่วไปของการติดต่อกายในสังคมและเสนอในเรื่องของการละเล่น

3.2 การเผชิญ

ผู้เขียนจำกัดต่อชนิดของการจัดเตรียมของสังคมที่เกิดขึ้น เมื่อบุคคลอยู่ในฐานะทางกายภาพของคนอื่นอย่างทันทีทันใด และเรียกว่า การพบกัน (encounter) หรือการรวมกันโดยมีจุดเน้น (focused gathering) ในการเข้ามีส่วนร่วมซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่อง ๆ เดียวและการรับรู้จุดเน้นของความสนใจ เป็นสิ่งรวมกันของมวลชนและเปิดเผยโดยชอบต่อการติดต่อกันต่อกิจกรรม ฯลฯ

3.3 รูปแบบของการเผชิญหน้าหรือพบกัน

(ก) กฎของความไม่ตรง (Rules of Irrelevance)

การละเล่นอาจอธิบายความหมายนี้ได้ เพราะมีกฎเกณฑ์กำหนดระหว่างการเล่นเกมส์ เช่น กำหนดค่าของเงินหรือเครื่องมือในการเล่น

ในสังคมก็เช่นกัน ความเป็นไปได้ของสังคมคือ เกมส์ ซึ่งคนหนึ่งเล่นอยู่ และคนอื่น ๆ ก็มีโอกาสเล่นเท่า ๆ กัน ในเวลาเดียวกันคนหนึ่งอาจได้รับเกียรติในแต่ละส่วนที่ตนเล่นเป็นพิเศษ (Georg Simmel, The Sociology of Georg Simmel tran by K.H. Wolff Glencoe : The Free Press, 1950, ดู pp. 45-46 และ 48-49)

หากเรามองสังคมเป็นเรื่องของเกมส์ เรื่องนี้จะลดลักษณะของบุคคลที่มีการติดต่อกายในอย่างแน่นแฟ้นกับคนอื่น ๆ มองได้ที่เอกชนว่าเราอาจทำให้เอกชนล่าหลังเพราะลักษณะพฤติกรรมของสังคมนั้นมีระดับในการร่วมอยู่ เช่น คนเข้มแข็ง เป็นพิเศษมิใช่แสดงว่าตนเท่าเทียมกับคนอื่นอ่อนแอ

ซิมเมล ละอายใจที่จะพูดว่าสังคมเป็นชนิดหนึ่งของการเล่น ซึ่งตัดออกมาจากชีวิตที่จริงจังที่เป็นเช่นนี้เพราะ นักสังคมวิทยาจะต้องรับผิดชอบที่มีได้แสดงกฎของความไม่ตรง (Rules of irrelevance) ในสังคม ซึ่งเป็นกฎคล้ายกันในเรื่องของชีวิตที่จริงจัง (Serious life) กฎเช่นนี้นี้พบอยู่ในระบบบริหารราชการของตะวันตกคือ กฎของความไม่ใช้ส่วนตัวและการคิดคำนวณ (Impersonal calculable aspects) ของ เม็ก เวเบอร์ ซึ่งกล่าวถึง

(1) ฐานะและเกียรติยศของข้าราชการ (ทำงานไม่ใช้ส่วนตัว)

(2) มีกฎในการคิดคำนวณในการทำงานเพื่อเป้าหมายสูงสุด และประสิทธิภาพโดยมีความรู้ทางเทคนิค และพื้นฐานทางเศรษฐศาสตร์เป็นตัวกำหนดให้คำนวณ

(3) หลักการอันเป็นลักษณะของข้าราชการ คือการบังคับใช้อำนาจ ซึ่งเป็นผลของความต้องการหลักเสมอภาคต่อกฎหมายในตัวบุคคลและหน้าที่

(ดู Max Weber, From Max Weber : Essays in Sociology, trans. and ed., by H.H. Gerth and C.W. Mills New York : Oxford University Press, 1946. pp. 215, 224.)

นอกจาก เวเบอร์ แล้ว พาร์สัน ได้ศึกษาระบบราชการของ เวเบอร์ และสร้างความชัดเจนขึ้น โดยเฉพาะในด้านของความเป็นสากลและความเป็นกลางที่มีประสิทธิภาพ (Universalism and effective neutrality) ดังได้กล่าวไว้ในเรื่องความสัมพันธ์ของอาชีพและผู้รับบริการในทางการแพทย์ ซึ่งกล่าวถึงบทบาทของแพทย์ในการนำวิชาวิทยาศาสตร์ไปใช้อย่างเป็นกลางโดยเฉพาะกับคนไข้ซึ่งสมมติเป็น irrelevant แม้ว่าที่จริงแล้วแพทย์จะรู้จักประสงค์จริงของปัญหาในการดำเนินการรักษาโรคเฉพาะอย่างนั้น (เป็นจริยธรรมของแพทย์ กฎของแพทย์ ไม่บอกอาการโรคแก่คนไข้)

(ดู Talcott Parson, The Social System Glencoe : The Free Press, 1951 p. 435).

ในสังคมตะวันตกที่มีการจัดระบบองค์การที่ดี องค์การทางธุรกิจ ตัวอย่างเช่นคนขายของจะมีจริยธรรม เป็นเครื่องนำในการปฏิบัติต่อลูกค้า ในการติดต่ออย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าลูกค้าจะมีฐานะอย่างไรหรือค่าของสินค้าที่ซื้อจะเป็นอย่างไร วลีที่ว่า "Courteous Service" ซึ่งให้เห็นและคาดว่าพนักงานทุกคนจะแสดงความเป็นผู้มีอารมณืขึ้นต่าง ๆ และพิจารณาใช้โดยมิได้ดูความแตกต่างทางสังคมระหว่างลูกค้า

(ข) ทรัพยากรถึงทรัพยากรต่าง ๆ (Realized Resources)

องค์การทางสังคมเกิดขึ้นจากการรวมตัวกัน และเป็นผลของการปฏิบัติการที่มีประสิทธิภาพของกฎของความไม่ตรง ซึ่งอยู่นอกเรื่องจากความจริงของการพบกัน และอะไรเป็นเรื่องภายในซึ่ง ก๊อฟฟ์มัน พยายามอธิบายในทัศนะที่มองอย่างเป็นระบบ นั่นคือ

(1) เกมส์สามารถก่อให้เกิดการเริ่มต้นชุดต่าง ๆ ของกฎที่บอกเราว่าอย่าทำอะไรที่ไม่ตรง นั่นเองบอกให้เราทราบว่าเรากำลังถูกปฏิบัติจริง ๆ อย่างไร ซึ่งถ้าจะให้เกมส์เกิดขึ้นอย่างมีความหมายก็ต้องเกี่ยวพันกับการแสดงออกและการตีความ

(2) เกมส์ เป็นการสร้างกิจกรรมของโลก ซึ่งเป็นลักษณะของการติดต่อภายในแบบเผชิญหน้าของโลก ซึ่งเราอาจวิเคราะห์ตามที่ ก๊อฟฟ์มัน พยายามเน้นจุดของการรวมกันในการสรุปว่าแต่ละคนอาจมองได้ว่ามีทุกสิ่งที่คุณต้องการอยู่ในมือ เกมส์และการวิเคราะห์ในองค์การก็เป็นเช่นนั้น ทุกคนจะเล่นตามบทบาทและจะเล่นอยู่นานเท่าใด ซึ่งก๊อฟฟ์มันตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้นและบทบาท ว่าเป็นทรัพยากรที่ควรตระหนัก

(ค) กฎของการแลกเปลี่ยน (Transformation Rules)

เมื่อพิจารณาทรัพยากรที่มีอยู่ปรากฏว่า ในแต่ละจุดเน้นของการรวมกันมีปัญหาของการกำหนดทรัพยากรระหว่างผู้มีส่วนร่วมซึ่งจะต้องแก้ไข เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์และกระบวนการในการกำหนดผลประโยชน์ในองค์การหรือของผู้ร่วมเกมส์

(ดู Talcott Parson and N.J. Smelser, Economy and Society Glencoe, ; The Free Press, 1957, pp. 51-100)

ในเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับความรู้สึกอย่างเป็นทางการ หรือการยอมรับว่าใครบ้างได้รับอนุญาตหรือปรารถนาให้มีส่วนร่วมในการเล่นหรือพบกัน มากกว่าการกระจายทรัพยากรเมื่อผู้มีส่วนร่วมได้รับเลือกเข้ามา นอกจากนั้นยังต้องพิจารณาถึงปัญหาของพลังในการตัดสินใจหรือกำหนดการกระจายที่อนุญาตให้กำหนดหน้าที่และมีได้ให้กับคนอื่น ๆ ความเข้าใจในขอบข่ายของการติดต่อภายในสังคมได้รับน้อยจนกว่าเรายอมรับว่าในกรณีส่วนมากทรัพยากรได้รับการตระหนักอย่างเต็มที่ ในการพบกันที่ไม่อาจกำหนดในรูปแบบที่ต่อเนื่องสมบูรณ์กับรูปแบบที่กระจาย และที่ได้กระจายในโลกที่กว้างกว่า

เราควรเน้นจุดสนใจที่ขอบเขตระหว่างโลกที่กว้างกว่า และกิจกรรมส่วนรวม (mutual activity) ในจุดเน้นของการรวมกันจุดหนึ่ง และมีสมบัติอย่างไรจากโลกภายนอกที่เลือกสรรดำเนินการรับผิดชอบอยู่ภายในการพบกัน เราพบว่าสิ่งใดขวางต่อความตระหนักในสมบัติภายนอก ไม่มีอะไรมากไปกว่าเป็นฉากและมีใช้กำแพงที่แน่นอน และฉากมีใช้เพียงเลือกสรรเปลี่ยนแปลงได้และจะอธิบายได้ว่ามันเป็นอะไร และอะไรผ่านมันไปพูดให้แน่นอนขึ้นคือเราอาจคิดถึงกฎที่เป็นนิสัย บอกผู้มีส่วนร่วมได้ว่าจะต้องไม่สนใจต่อมันและในเรื่องกฎง่าย ๆ ที่บอกเขาว่าควรยอมรับอะไร (เมื่อรวมกันแล้วกฎนี้แทนด้านหนึ่งที่สำคัญมากขององค์การสังคม และกำลังเป็นวิถีพื้นฐานซึ่งผู้พบกันทุกคนได้รับการฝังหรือตั้งอยู่ในสังคม)

ก็อฟฟ์มัน เรียกว่า กฎของการแลกเปลี่ยน ซึ่งเป็นกฎที่เป็นทั้งนิสัยและง่าย ๆ ที่บอกเราให้แก้ไขในรูปร่างที่จะเกิดขึ้นเมื่อรูปแบบภายนอกของสมบัติได้รับมอบให้แสดงภายในการพบกัน กฎการแลกเปลี่ยนของการพบกับอธิบายอนาคตของสมบัติต่าง ๆ ว่าเป็นสถาบันของคำสั่งภายนอก และสิ่งภายนอกที่น่าสนใจเป็นพิเศษเป็นฐานะของการกระจายทางสังคม เพราะว่าเป็นผลประโยชน์รวมในการวิเคราะห์ทางสังคมวิทยา

4. ระยะบทบาท (Role Distance)

4.1 คำจำกัดความของบทบาท (Role Concept)

คำอธิบายคำจำกัดความของบทบาทมาจากวิถีประเพณีทางสังคม-มานุษยวิทยา และพัฒนามาสู่ขอบเขตของคำจำกัดความว่า ทฤษฎีบทบาท ซึ่งเกี่ยวข้องกับคำว่า สถานะบทบาท บทบาทดำเนินการ บทบาทของผู้อื่น ด้านของบทบาท และระบบหรือรูปแบบที่เกี่ยวข้องแท้จริง

ของการวิเคราะห์บทบาท

ในเรื่องนี้ ก๊อฟฟี่มัน เห็นว่าการกำหนดบทบาทของเอกชนมีความสำคัญ และต้องมองจากความประทับใจของเอกชนในสถานการณ์ ซึ่งอาจเปรียบได้กับความพอใจในบทบาทส่วนตัวเท่าเทียมกับผลที่ตนได้รับ คุณภาพของบุคลิกส่วนตัวมีผลในสิ่งที่ใส่เข้าไป และจากการเรียกร้องร่วมกับชื่อของฐานะตำแหน่ง ซึ่งเป็นการจัดหาพื้นฐานของ Selfimage ของผู้อยู่ในตำแหน่ง และเป็นพื้นฐานอย่างหนึ่งในภาพพจน์ของบทบาทอื่น ๆ ที่ตนจะต้องมี และเมื่อคนเข้าสู่ตำแหน่งก็ต้องการให้เป็นรูปแบบตามพลังผลักดันที่มีต่อตน และพบตัวเองพร้อมจะทำสำหรับตน ตามภาษาของ เคนเน็ท เบอร์ก ก็คือ "กำลังทำอยู่ คือกำลังเป็นอยู่"

ความจริงการกระทำตามปกติของบทบาทแตกต่างกับผู้กระทำตามปกติ

หน้าที่ของบทบาท หนึ่งเป็นส่วนของการแสดงในการคงไว้หรือทำลายระบบ หรือรูปแบบทั้งหมด คำว่า enfunction และ dyfunction บทเวลาเป็นการทำความเข้าใจโดยการสนับสนุนจากผลของการทำลาย เมื่องานในหน้าที่เป็นผลของบทบาทเปิดเผยให้รู้ คำว่าหน้าที่ชัดเจนจะนำมาใช้ และเมื่อการมองข้างหน้าอาจเปลี่ยนแปลงผลคำว่า หน้าที่ซ่อนเร้นบางเวลานำมากล่าว

คำจำกัดความที่นำมาใช้ในการวิพากษ์ถึงบทบาทอีกอย่างหนึ่งคือ ข้อผูกมัดซึ่งหมายถึงความเข้มงวดของบุคคลที่จะบังคับใช้โครงสร้างของการเตรียมการ

ภาพพจน์ของตนเองเป็นสิ่งเพียงพอต่อทุกคนที่จะเข้าสู่ตำแหน่งเฉพาะ ซึ่งหมายถึงการที่เอกชนเข้าสู่ตำแหน่งและบทบาทของตน

ในการอธิบายการเข้าสู่บทบาทของเอกชนบทบาทเรากล่าวกันว่า เอกชนมีความรู้สึกยอมรับของตนเอง

ขณะที่มีส่วนร่วมในระบบของบทบาท เอกชนจะมีสมรรถนะที่จะดำเนินการตามที่ตนเกี่ยวพันในรูปแบบอื่น ๆ ซึ่งเป็นบทบาทและการก่อเกิดบทบาทในโอกาสอื่น ๆ สมรรถนะนี้สนับสนุนวงจรของชีวิต วงจรปฏิบัติและวงจรประจำวันของการกำหนดบทบาทซึ่งจะเกี่ยวข้องกับเรื่องราวการแบ่งแยกบทบาท ที่อาจสนับสนุนโดยการแบ่งแยกของที่ประชุม การขัดแย้งของบทบาท ซึ่งเป็นความยุ่งยากชนิดของการวิเคราะห์บทบาทแต่มีคุณค่าอย่างสำคัญในการนำไปสู่การพิจารณาไกล ที่จะหลีกเลี่ยงการขัดแย้งนั้น ๆ หรือการดำเนินการกับข้อขัดแย้งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

4.2 ข้อจำกัดของขอบเขตบทบาท

แม้ว่าคำจำกัดความของตำแหน่งและบทบาท จะสามารถอธิบายได้ด้วยความยุ่งยากและยังคงมีบางประเด็นที่จะแก้ไขใหม่ เช่น เกี่ยวกับสิทธิ หน้าที่ ดังเช่น ลินตัน มองว่าโลกควรมีผลต่อเอกชน เช่นด้านความรับผิดชอบ ในรูปของการกระทำของตนเองที่ตนหรือคนอื่น ๆ มี

ความถูกต้องในความต้องการจะกำหนด หรือเช่น การคาดคะเนในรูปของการกระทำของผู้อื่นที่
ตนสามารถสนับสนุนอย่างถูกต้อง

ข้อจำกัดที่ควรอธิบาย คือ บทบาทเป็นชนิดหนึ่งของความรับผิดชอบของเอกชนใน
ตำแหน่งเฉพาะอย่างหนึ่ง

4.3 ระบบการกระทำตามสถานะ

ก๊อฟฟ์มันน์ มีจุดหมายที่จะปรับคำจำกัดความของบทบาทมาใช้ในการศึกษาพฤติกรรม
ชั่วขณะอย่างใกล้ชิด เมื่อนำระบบของสถานะมาพิจารณาก็จะเห็นว่า มีบทบาทตามสถานะเกิด
ขึ้น และการกระทำจะตามมาแบ่งไปสู่การจัดการในแต่ละชุดของการกระทำที่สามารถกำหนด
ได้เองของผู้มีส่วนร่วม

ตัวอย่าง ของระบบการกระทำตามสถานะ เช่น การปฏิบัติการของกลไก และเป้า
หมายของการบริหารซึ่งจัดเตรียมพื้นฐานการทำงานของหน่วยต่าง ๆ ซึ่งจะเกิดบุคคลสถานที่
และองค์การบางอย่างเกิดขึ้น และเป็นการแสดงร่วมของผู้มีส่วนร่วมภายในขอบเขตจำกัด ใน
การทำกิจกรรมร่วมกัน ตัวอย่างของระบบสถานการณ์อีกอย่างหนึ่งคือ การสังเกตของ เมอร์รี่
โกรราวนด์ ซึ่งหมายถึงคนเรามีเป้าหมายธรรมชาติของหน่วยในสังคมกิจกรรมร่วมในวงกลมจัด
ให้มีการเข้ามาผ่านวงกลมของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเข้ามาด้วยกันของบุคคล แต่ละคนซื้อตัว
เดียวกัน บทบาทของการปฏิบัติการแบบ Merry-go-rounds อาจก่อให้เกิดการยอมรับที่ยิ่งใหญ่
ในเมื่อบทบาทมิใช่เพียงกำหนดหรือกระทำตามปกติแต่ได้รับการยอมรับโดยผู้กระทำตามปกติ
ด้วย โดยจะมีแนวของการทำงานตามมาก

4.4 ปัญหาของการแสดงออก

การวิเคราะห์คำจำกัดความของบทบาท และสถานะของระบบกิจกรรมเกี่ยวข้องกับ
การแสดงออก เพราะคนเราจะปรากฏตัวในฐานะเป็นผู้ที่ได้รับ ผู้กำหนดการกระทำจะพยายาม
แสดงออก เป็นการสนับสนุนความเชื่อมั่นส่วนตัว ดังนั้น การกำหนดการกระทำจะสามารถ
แสดงความเชื่อมั่น โดยเฉพาะการแสดงออกของบทบาทในประเด็นนี้บทบาทมิได้เป็นเพียงแสดง
แต่แสดงอยู่ที่ใดด้วย ซึ่งบางคนจะคงอยู่ในบทบาท และบางคนจะแยกออกไปจากบทบาท
(ในเวลาที่ละคร ไม่แสดงตามบท) ในการทำงานขององค์การก็เช่นเดียวกันกิจกรรมของงานที่ทำ
อาจกลายเป็นการจัดบทบาทความเชื่อมั่น และกิจกรรมต้องใกล้ชิดกับขวัญของการกำหนด
การกระทำบางอย่าง กิจกรรมต้องสร้างสังคมหรือการรวมกลุ่มสังคมขึ้น และทำอะไรบางอย่าง
และเอกชนจะยืนอยู่ในความสัมพันธ์สองสถานะซ้อนกัน ที่จะทำหรือไม่ทำ รู้สึกหรือไม่รู้สึก
ยอมรับว่าการกระทำเป็นส่วนหนึ่งของตน

4.5 ระยะเวลาของบทบาท

การอธิบาย และข้อจำกัดของการแสดงบทบาทข้างต้นทำให้ต้องมองดูการก่อกิจกรรม

แบบเผชิญหน้า การเล่นนั่งม้าแบบ Merry-go-rounds เป็นบางขนาด และการเคลื่อนไหวบางอย่างในการมีส่วนร่วมของคน ซึ่งมีความเป็นไปได้ในชีวิตของคนที่จะทำกิจกรรมแบบเผชิญหน้าในวงกลมใด ๆ โดยควบคุมตนเองซึ่งเป็นทั้งสมรรถนะส่วนบุคคลในการบริหารและเคลื่อนไหวทางกายภาพและสมรรถนะของการได้รับแลกเปลี่ยน การติดต่อ การพลาดที่จะคงสิ่งสองประการข้างต้นที่ก่อระบบจะทำให้ระบบใหม่ยุ่งยาก ดังนั้นการตื่นตัวของเอกชนจึงเป็นความเป็นไปได้ในทุกระบบสถานการณ์

ดังนั้น การเข้าไปเกี่ยวข้องและรวมกัน จึงเป็นการแสดงบทบาทในสถานการณ์ และอาจดูได้จากบุคคลต่าง ๆ ในอาชีพนั้น ๆ

จุดที่เป็นเรื่องทั่วไปของระบบบทบาทในสังคมอเมริกันมี 2 อย่าง คือ

(1) ดูจากระบบบทบาทของเครื่องเล่นม้าหมุนในการจัดการ การเล่นม้าหมุนซึ่งชี้ให้เห็นการพัฒนา ซึ่งมิใช่ระยะเวลาแต่ยังคงจำเป็นต้องมีอยู่จริง

(2) ระยะเวลาของบทบาท คือ รูปร่างของที่ประชุมในที่ที่ทันใด ซึ่งตรงมากต่อการแสดงของระบบบทบาท

(3) ระยะเวลาของบทบาท พบได้แตกต่างกันในกรณีของเอกชนที่พยายามแยกตัวให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้จากสถานการณ์กรณีอื่น คือ เอกชนร่วมมือในโครงการ และพบสถานการณ์มาครั้งทาง และถอนตัวออกโดยสังเกตการณ์ว่าเกิดตลกขึ้นพอเพียงแล้ว

พูดโดยสรุป ระยะเวลาของบทบาทมีความแตกต่างในคำจำกัดความง่าย ๆ จากความสับสนของคำว่า ข้อผูกมัดการติดต่อและการรวม ซึ่งคำทางสังคมวิทยาต่างจากคำว่า การเกี่ยวข้อง และกระบวนการทางชีวิตวิทยาจะแสดงให้เห็นชัดว่า คำว่า ระยะเวลาของบทบาทจึงหมายถึง การกระทำ หรือปฏิบัติซึ่งเป็นผลมาจากแสดงการวางตัวไม่เกี่ยวข้องบางอย่างของผู้กระทำจากบทบาทหนึ่งที่ตนกำลังกระทำอยู่

4.6 ระยะเวลาของบทบาทและกิจกรรมที่จริงจัง

เราอาจกล่าวข้อมูลที่เป็นความจริงโดยทั่วไปเกี่ยวกับระยะเวลาของบทบาทได้ ดังจะเห็นว่าบทบาทที่บางคนแสดงอยู่อย่างจริงจังในชีวิตส่วนใหญ่ อาจเป็นสิ่งที่คนอื่นจะไม่กระทำอย่างจริงจังไม่ว่าอยู่ในช่วงอายุเท่าใดในการเข้ามามีส่วนร่วมกับกลุ่มหนึ่งที่คล้ายกัน ก็แสดงให้เห็นอย่างแข็งขันในระยะเวลาของบทบาท และต่อความปรารถนาที่จะแสดงออกของคนหนึ่ง ๆ

ข้อมูลของระยะเวลาของบทบาทมาจากสถานการณ์ เมื่อลูกน้องได้รับคำสั่งหรือแนะนำและต้องทำตามสถานการณ์ที่กำหนดโดยผู้มีอำนาจว่า ในเรื่องระยะเวลาของบทบาทนี้เป็นผลิตผลบางอย่างระหว่างบทบาทรับผิดชอบอย่างหนึ่งและบทบาทกระทำจริงอีกอย่างหนึ่ง และช่องว่างนี้เป็นความยากลำบากของนักสังคมวิทยาซึ่งพยายามไม่รับรู้สิ่งดังกล่าว ความจริงคำจำกัดความของระยะเวลาของบทบาทได้ช่วยจัดหาวิธีทางสังคมวิทยาอย่างหนึ่ง ในการดำเนินเรื่องที่ตรงกันข้ามชนิด

หนึ่งระหว่างความรับผิดชอบและการกระทำจริง และระยะบทบาทเป็นส่วนหนึ่งของบทบาทชนิดหนึ่ง

4.7 สรุป

การวิเคราะห์บทบาทจำนวนมากดูจะสรุปว่าครั้งหนึ่งที่ได้เลือกบุคคลระดับต่าง ๆ และความซับซ้อนของชีวิตที่จะพิจารณาก็จะมีบทบาทสำคัญบางอย่าง ที่จะควบคุมกิจกรรมของบุคคลนั้น

อย่างไรก็ตาม ผู้วิเคราะห์บทบาทได้ยืนยันอยู่คนละฝั่งในการศึกษาจากที่มาของข้อมูล เช่น William James ก็มีภาพพจน์ในทัศนะของกิจกรรมมนุษย์แทนที่ทัศนะของความรัก (ดู H.F. Wright, one Boy's Day New York : Harper, 1951 and Donald Roy "Banana Time" Jod Satisfaction and Informal Interaction : Human Organization 18 Winter, 1957-60 pp.158-168)

และโดยเฉพาะกิจกรรมของกลุ่มเล็ก ๆ ที่นำมาศึกษามักจะพบว่าบุคคลสามารถปรับวิถีปฏิบัติของตนเองต่องานที่ทำ เพื่อความสัมพันธ์ในการทำงานมากขึ้น (เช่นหญิงขายของท่าเรือกับลูกค้าชาย ดู E.M. Mumford "Social Behavior in Small Work groups" The Sociological Review, N.S., 7 1959, pp. 137-157)

คำจำกัดความอย่างกว้างเกี่ยวกับบทบาทของ ลินตัน ทำให้เราแยกให้เห็นความแตกต่างของบทบาท จากบทบาทธรรมดา และกระทำต่อระยะบทบาทเหมือนบางสิ่งที้อาจเป็นชนิดหนึ่งที่ไม่ใช่ธรรมดา

เมื่อบทบาทเป็นเรื่องกว้าง และเราสนใจโดยตรงต่อระยะของบทบาท เราอาจต้องเกี่ยวกับข้อมูลมากมายที่เหมาะสมกับการวิเคราะห์บทบาท เช่น สถานะบทบาทของเอกชนในระบบสถานการณ์ของกิจกรรม เราอาจสรุปได้ว่าสถานะของบทบาท คือลักษณะทั้งหมดของบทบาทของคน (เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นอย่างหนึ่ง ในการสร้างสรรค์ของสังคมหนึ่ง ระบบอาชีพ และองค์การอย่างเป็นทางการในสถานะซึ่งระบบมีสถาบันกำหนดอยู่)

ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าเอกชนอาจแสวงหาบทบาทของตนในระบบสถานการณ์หนึ่งที่จะแสดงระยะจากพื้นฐานหนึ่งของการแสดงตนเอง มิใช่อย่างทางการเป็นประเด็นหนึ่งที่เราสามารถพอใจได้ว่าบทบาทสถานการณ์หนึ่งอาจเรียกได้บุคคลอาจกระทำการหลายอย่างมากมาย และกิจกรรมนั้นก่อเกิดระยะจากบทบาทพิเศษที่ตัวบทบาทเองบังคับให้เป็นไปได้ ข้อเท็จจริงนี้อาจพิจารณาได้จากคำพูดที่แสดงการเกลียดตนเอง ของผู้มีการศึกษาในสถาบันของอเมริกันที่กล่าวว่า "เมื่อข้าพเจ้าออกจากมหาวิทยาลัย ปกติข้าพเจ้ามีความสกปรกภายในเล็บอยู่เต็มหรือข้าพเจ้ากำลังเกี่ยวข้าว พวกเราบางคนหลอกตัวเองที่เชื่อว่าความต่างพร้อยของอาชีพของเราจะไม่เกิดขึ้น ข้าพเจ้าสามารถทำงานกับช่างไม้ได้หลายสัปดาห์ และเขาก็ไม่มีข้อกังขา

โดว่าข้าพเจ้าเป็นศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าได้รับเกียรติที่โง่งมข้าพเจ้าเชื่อในสิ่งนี้" (ดู Melvin Seeman "The Intellectual and the Language of Minorities" American Journal of Sociology, 64. 1958. p. 32 ดู Mark Harris, Wakeup Stupid New York : Knopf, 1959)

ก๊อฟฟ์มัน ได้แย้งถึงระยะบทบาทของเอกชน บทบาทที่ไม่ถูกต้องเกิดขึ้นเพราะข้อผูกมัด (Commitments) และการติดต่อกัน (attachments) ที่เอกชนได้รับ และทำให้เกิดบทบาทในองค์กร บทบาทสับสน และระบบสถานการณ์ของกิจกรรมในตัวของมันเอง เมื่อเอกชนแย้งกับระยะบทบาทสถานการณ์ของเขา เขาก็จะใช้เวลาบางขณะและสังเกตระยะขัดแย้งจากการมีส่วนร่วมสถานการณ์ และการติดต่อกันที่ไม่ตรงกัน (ดู Anselm Strauss, Mirrors and Mask : Glencoe: The Free Press, 1959. pp.56-57)

เมื่อกล่าวถึงบทบาทในการที่คนรวมกัน การกระทำของบุคคลจะซับซ้อนจริง ๆ และเอกชนก็เป็นอิสระที่จะกำหนด ต้องการทำอะไรก็ได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่กระตุ้นการแสดงตนเองของคน ดังนั้นเรื่องยิ่งใหญ่ขององค์กรทางสังคม คือ เวลาทำงานของบทบาท นั่นคือเอกชนถูกยอมรับให้เป็นสิ่งหนึ่งในการกำหนดอย่างหนึ่งและในสิ่งอื่นก็กำหนดเป็นอย่างอื่น ซึ่งเป็นการแบ่งแยกบทบาท

ระบบสถานการณ์ของกิจกรรมและองค์กรที่ระบบนี้คงอยู่ จะจัดให้เอกชนกับบทบาทของเขาได้รับหลักการที่ขึ้นอยู่กับน้ำหนักของโอกาส

สุดท้ายมีแนวโน้มของความคิดทางสังคม ที่จะแบ่งการกระทำของเอกชนออกเป็นสองส่วน คือส่วนทางโลก (profane Part) และทางธรรม (Sacred Part) ส่วนแรกเป็นการกระจายให้ความรับผิดชอบแก่โลกของบทบาททางสังคมซึ่งเป็นทางการโดยมีความยากลำบากและความตายในสังคมจริง ๆ ในส่วนทางธรรม (Sacred part) จะต้องดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องส่วนบุคคล และความสัมพันธ์ของบุคคล ในเรื่องซึ่งเห็นว่าคนที่แท้จริงเป็นอย่างไร นั่นคือสมรรถนะที่เอกชนสามารถมีความอบอุ่นต่อเนื้อกัน และถูกสอนโดยความซำซัน ซึ่งมีใช้บทบาททางสังคมของบุคคล แต่เอกชนสามารถแสดงได้ว่าเขาเป็นคนชนิดใด คำจำกัดความของระยะบทบาท หรือช่วงของบทบาทจะช่วยให้แนวโน้มการสอนเกี่ยวกับความสนุกขบขันมีส่วนที่จะรักษาโลกให้ปลอดภัยจากสังคมวิทยา ในเรื่องของช่วงบทบาทในการขัดแย้งของช่วงบทบาทเราจะพบแบบส่วนตัวของเอกชน และช่วงระยะบทบาทเป็นสิ่งที่ทั้งหมดในเรื่องของการวิเคราะห์บทบาท และเป็นเนื้อหาสำคัญของบทบาทในตัวของมันเอง

ส่วนที่ 4 สรุป ทฤษฎีบทบาท

(Theodore R. Sarbin. Role Theory in Gardner Lindsey ed. Handbook of Social Psychology, Cambridge, Mass : Addison-Wesley, 1954 Vol. 1 pp. 223-258.)

ทฤษฎีบทบาท พยายามให้คำจำกัดความของการกระทำของมนุษย์ในระดับความสัมพันธ์ที่ซับซ้อน หน่วยต่าง ๆ ของคำจำกัดความอย่างกว้างได้แก่ บทบาท (Role) หน่วยของวัฒนธรรม ตำแหน่ง (Position) หน่วยของสังคม และตนเอง (Self) และหน่วยของบุคลิกภาพคำจำกัดความของคำต่าง ๆ ดังกล่าวมาเป็นความพยายามของนักสังคมวิทยา และจิตวิทยาที่จะอธิบายการติดต่อภายในของบทบาทและตำแหน่ง

สิ่งต่อเนื่องของบทบาท คือ ความเป็นตัวเอง (Self) จุดเริ่มต้นและมีติของคำว่าตัวเอง อธิบายได้จากการรับรู้ (Gognitive) หน่วยสูงสุดของตัวเองคือ คุณภาพ (quality)

ในทางสังคมวิทยา มีด (1934) ได้วิเคราะห์การกระทำที่ติดต่อภายในระหว่างบุคคล ทฤษฎีของนักสังคมวิทยายอมรับทั้งโดยชัดแจ้ง และไม่ชัดแจ้งต่อสูตรของการติดต่อภายในนี้ ในทฤษฎีบทบาท บุคคลเป็นหน่วยทางสังคมอย่างกว้างของการติดต่อภายในซึ่งกันและกัน และบทบาทเป็นตัวเพิ่ม ทฤษฎีบทบาทรวมการกระทำในทางเดียวกันระหว่างบุคคล และการกระทำรวมกันเป็นบทบาท

ในทฤษฎีของจิตวิทยา-ทฤษฎีบทบาทแสดงการกระทำ การติดต่อภายในทางจิตวิทยา สังคมของบทบาท และของตนเอง ดังเช่น เมอฟี ศึกษาระดับของความซับซ้อนในโครงสร้างขององค์กรและโครงสร้างภายในสิ่งแวดล้อม และทำการสำรวจโครงสร้างและการติดต่อภายในเหล่านี้ โดยอธิบายเป็นทฤษฎีบทบาท

สรุป มองอย่างกว้าง ทฤษฎีบทบาทชั่วคราวเห็นว่าการกระทำของมนุษย์เป็นผลผลิตของการติดต่อภายในของตนเองและบทบาทที่คล้ายกับที่ พาร์สัน และ ซิล ซึ่งศึกษาและเสนอความคิดของความต้องการที่แท้จริงที่ไม่ได้แจกแจง และการคาดคะเนบทบาท (Role expectations, 1951)

คำจำกัดความของบทบาทเร็ว ๆ นี้อยู่ในความสนใจของนักจิตวิทยาภายใต้อิทธิพลของการวัดทางสังคมและการเคลื่อนไหวของกลุ่มคนงาน การศึกษาร่วมกันของนักจิตวิทยาและสังคมวิทยา ทำให้เกิดการยอมรับคำจำกัดความของบทบาทที่ทำการวิจัยได้ การติดต่อภายในได้รับการยอมรับเป็นหลักการสามัญ แต่การทดลองทางจิตวิทยา และคำจำกัดความที่กำหนดเบื้องต้นเป็นไปในรูปของการกระตุ้นความรับผิดชอบโดยอ้อม และมีผู้ศึกษาและใช้คำว่าตนเอง (Self) บทบาท (Role) และการติดต่อภายใน (Interaction) เป็นคำจำกัดความในการกระทำตามทฤษฎี (เช่น Sarbin-1943, Merton-1940, Parsons 1951)

คำจำกัดความและขอบเขตของทฤษฎีบทบาทจึงได้เป็นร่างขึ้น ซึ่งรวมคำว่า วัฒนธรรม สังคม และบุคลิกภาพ (Culture, Society, personality) ดังเช่น ลินตัน (1947) เห็นว่า วัฒนธรรมเป็นองค์การของการเรียนรู้พฤติกรรมและผลผลิตของพฤติกรรมซึ่งเป็นส่วนของการขัดแย้งและเปลี่ยนได้

เราวิเคราะห์พฤติกรรมจากการกระทำของบุคคล และบุคคลเป็นสมาชิกของสังคมและสังคมมีโครงสร้างที่แบ่งให้เห็น ตำแหน่งต่าง ๆ ทั้งฐานะหรือสำนักงาน

ตำแหน่งคือ สิทธิและหน้าที่ การกระทำของบุคคลก่อเกิดโดยรอบตำแหน่งนั้นๆ และประกอบไปด้วยบทบาท และบทบาทกับตำแหน่งเป็นสิ่งร่วมกัน บทบาทนั้นคือการกระทำ โดยบุคคลที่ครอบครองตำแหน่งอยู่ ยิ่งไปกว่านั้นบุคคลยังมีลักษณะของคุณภาพภายในองค์การ หรือการไม่มีตำแหน่ง และประสบการณ์ของบุคคลก็เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการมีส่วนร่วม ในวัฒนธรรม ดังที่ ลินตัน ได้วิเคราะห์ความด้านนี้โดยเรียกว่า บุคลิกภาพ และเน้นให้เห็น ความแตกต่างของเอกชนในทฤษฎีบทบาทคุณภาพภายในองค์การได้รับคำจำกัดความหมายว่าเป็นตนเอง (Self) คำว่าบุคลิกภาพเป็นคำกว้าง ระบบที่กระทำเกิดจากการแสดงร่วมของตนเองและ บทบาท (Self and Role)

พูดโดยสรุป บุคคลครองตำแหน่งหรือฐานะต่าง ๆ ในสถานการณ์ที่เป็นการกระทำภายในตามหลักจิตวิทยาพิจารณาตำแหน่งว่าเป็นระบบการรับรู้ของบทบาทที่คาดคะเน และผลของการเรียนรู้ การคาดคะเนเป็นมิติสองอย่าง สำหรับทุก ๆ บทบาทที่คาดคะเนจะมีบทบาทคาดคะเนไปในทางเดียวกันของตนเอง และการรวมกลุ่มปฏิบัติการของบุคคลโดยตรงต่อการทำให้ บทบาทที่คาดคะเนบรรลุและประกอบบทบาท ดังนั้นความปรวนแปรในการบัญญัติบทบาท (Role enactment) คือ หน้าที่ของความปรวนแปรอย่างน้อย 3 ประการคือ

1. ความเพียงพอของการยอมรับบทบาท (Role Perception)
2. ลักษณะในการบัญญัติบทบาท (Role enactment) ซึ่งเกี่ยวพันในทางปฏิบัติในการใช้พฤติกรรม
3. องค์การชั่วคราวของตนเอง ซึ่งเป็นโครงสร้างการยอมรับที่ใช้ปฏิบัติในการเลือก และส่งผลโดยตรงต่อการยอมรับบทบาท และการบัญญัติบทบาท (Role Perception and Role enactment)

บทความต่าง ๆ ในการศึกษาบทบาทที่เกี่ยวข้องกับตนเอง บทบาทในการติดต่อภายใน เป็นการศึกษาการกระทำของมนุษย์ซึ่งเพิ่มความสัมพันธ์ให้แก่ เรื่องการฝึกบทบาท (Role training) และการแสดงบทบาท (Role playing) สำหรับการกระทำส่วนบุคคลซึ่งอาจศึกษาได้ใน

ระดับกว้างขวางและเป็นสากลโดยเฉพาะตั้งแต่ ค.ศ. 1948 เป็นต้นมา นักจิตวิทยาสังคมได้
เพิ่มความสนใจศึกษาและรับเอาคำจำกัดความของตนเอง (Self) บทบาท (Role) และการติดต่อ
ภายในเป็นกุญแจสำคัญของทฤษฎีบทบาท